

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

In Timarchum

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ARGUMENTVM ORATIONIS Α ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ ΛΟΓΟΝ.

His, quia vix licuit meliores edere ver- sus. Hestiaci posui carmina facta manu.

Cum Atheniensibus post bellum Olynthiacum visum esset pacem cum Philippo facere, societate ipsi & posteris eius decreta: decem ad eum legatos, inter quos Aeschines etiam & Demosthenes fuerunt, exigendi iurisdictioni gratia miserunt. Reuersa legatione, Demosthenes orator, & Timarchus Arizeli F. Sphettius, vir in Republica illustris, & conciones habere solitus, quique amplius C. decreta scripserat, Aeschinem perperam obita legationis reum faciunt. Reversus autem senatusconsultum promulgat, ut is qui ad Philippum arma veheret, capite plecteretur. Actione porro ad praetorem relata, antequam in iudicium ventum esset, Aeschines Timarchum accusavit, ut qui contra legum edictum conciones haberet. Neque enim fas esse ei habere conciones, cum pudicitiam prostituerit. Itaque alij dicunt, Timarchum laqueo sibi necem conscivisse, non expectato iudicio: alij, condemnatum, atque in ordinem coactum esse, ut Demosthenes in oratione falsae legationis. Res autem haec ita celebrata est, ut ab hoc iudicio, homines impudicos, Timarchos appellarent. Exordium vehementius est, in quo & sua modestia commendata, captandae benevolentiae causa, & Timarcho in odium adducto, & disputatione de republica absoluta, transit ad capita non propria causae, sed communia in omnes eos, qui prostituta pudicitiae accusantur. Sunt autem haec: An veteres recte & accurate leges de modestia puerorum & adolescentum, ceterarumque aetatum tulerint? An effeminatis recte interdixerint concionibus? & an Timarchus, qui pudicitiam prostituerit, contra legum interdictum concionetur? In quo illud etiam inest, utrum Timarchus impudicitiae crimen in sese, ut accusatur, admiserit: item, an apud Misgolum in hoc genere exercitatum, quae stum corpore fecerit? an apud Aniclem in ganeo versans, & aleam ludens, receptus sit a Pittalaco ministro publico: & apud illum, atque etiam apud Hegelandrum Timomachi quaestorem, pro lictore ad tempus se gesserit?

ALIUD ARGUMENTVM IN eandem contra Timarchum orationem.

Enforia est haec Aeschinis in Timarchum oratio, hominem oratorem, & calumniatorem suum. Sunt autem laeae leges de oratoribus, qui sint a concionibus repellendi: velut ij, qui patrimonium profuderunt, qui pudicitiam prostituerunt. Qui nisi iis legibus paruerint, cuius licere iudicio in eorum mores inquirere, utrum sint tales, ut ad populum verba facere possint? Quum autem duarum rerum Aeschines Timarchum criminaretur, & pudicitiae prostituta, & absumpti per luxum patrimonij: oratio de impudicitia inscribitur, quod maior eius pars in eo crimine tractando consumitur. Vicit autem causam hanc, ut ex affirmatione veterum constat. Orationes vero, post actas causas mihi esse scriptae videntur.

Αθωαί πολειμήσαντες πρὸς φίλιππον * τὸν ὀλυθιακὸν πόλεμον, ὕστερον δὲ τὸν αὐτοῖς, εἰρήνην ἐποίησαν τοῦ πρὸς φίλιππον, καὶ συμμαχίαν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐγγύοις ἡπειρωτικοῖς, ἔπεισαν πρὸς αὐτὸν δεῦρ' ἀπεσθῆναι, τὸν ἀποληλυθῆναι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἔργου, οὗ οἱς ἦσαν δημοδότης τε, καὶ ἀρχίνης ἐπαρηκουσῆς. ἢ τῆς ἀπεσθῆναι, καὶ οὐκ ἔπεισαν πρὸς ἀπεσθῆναι ἀρχίνην δημοδότης τε ὁ βήτωρ, καὶ τὸν πύργον ἀριζήλου σφήτη. ὁ δὲ σφήτης ἂν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ δημοκρατίᾳ καὶ πλέον ἢ ἑκατὸν ἡμερησίων γέρωνας, ἐπὶ τῷ ἔργῳ γέρωνας ἡμερησίων βελδῶν, τὸν ἐκτέθειντα ὅτι αὐτὸς φίλιππον, ἀναγὰρ ζήμιον εἶται. * ἀποτεθείσθαι οὐκ ἔπεισαν, ἀλλ' ἂν ἀγῶνα ἐπέσειν, ἐπὶ τῷ ἀρχίνῳ τὸν πύργον ὡς δημοδότην τοῦ πρὸς τὸν νόμου, ἐκτέθειναι τὸν ἀπὸ δημοκρατίᾳ ἡπειρωτικῆς. ἐνίοι δὲ οὐ φασι ὡς ἀπύργου ὁ πύργος, τὴν κρίσιν οὐκ ἔπεισαν. οἱ δὲ, ὅτι ἀλλοῖοι ἡπειρωτικῶς, ὡς δημοδότης ἐν τῷ πρὸς τῆς ἀπεσθῆναι. οὐτὼ δὲ ἀπεσθῆναι τὸν πύργον ἐπέσειν, ὡς τε ἀπὸ τῆς κρίσεως ταύτης, τὸν πύργον τοῦ λοιποῦ ἐκάλουν τὸν πύργον, τὸ ὅτι ἀποδομοῖ ὅτι ἀρχίνῳ, ἐπὶ αὐτῷ ἢ ἀποδομοῖ ἑαυτὸν μέτερον, ἵνα δὲ νομῶν ὁππῶσθαι καὶ τὸν πύργον ἀπεσθῆναι, καὶ πρὸς τῆς πολιτείας εἰπῶν, μετὰ βάλει ὅτι κεφαλαιῶν οὐκ ἔπεισαν ἴδια, ἀλλ' ἀ κοινὰ καὶ πᾶσι τῶν ἐπὶ ἐταιρησεως κρινόμενων, ἐπὶ δὲ τὰ δεῦρ' ἐκάλουν καὶ ἀρχίνῳ τὸν νόμου ἔδει τοῖς παλαιῶσι τοῦ πρὸς τῆς ἐπὶ πύργου ἀποδομοῖ, καὶ μετὰ τὴν καὶ τῶν ἄλλων ἡπειρωτικῶν, ἐπὶ ὅτι ἀπὸ τῶν τοῖς ἡπειρωτικῶν καὶ δημοκρατίᾳ καὶ ἔπεισαν, ἐπὶ τῶν νόμοις δημοκρατίᾳ πύργου ἐταιρησεως ἐπὶ ὅτι ἐπὶ πύργου καὶ τῆς γραφῆς ἐταιρησεως, ἐπὶ πᾶσι μισθῶν ἡπειρωσε μισθῶν ὅτι ταῦτα ὅτι πὶ δεινῶ, ἐπὶ πᾶσι ἀπὸ κλει ἐπὶ τῷ κυβερνητικῷ ἐπὶ τῶν βῶν, καὶ κυβερνῶν ἀνεληφθῆναι ἀπὸ πύργου, δημοσίου δόλου τῆς πόλεως, καὶ παρ' αὐτῶν διέτερον ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἡπειρωτικῶν τῶν πύργου ταμίᾳ διέτερον ἔπεισαν.

ΕΤΕΡΑ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Τούτον τὸν λόγον ὁ ἀρχίνῳ γέρωνας δοκιμασίαν καὶ πύργου, καὶ δὲ ὁ πύργος ἐπὶ τὸ βῆμα ἀποδομοῖ τῶν, καὶ αὐτὸν τὸν ἀρχίνῳ σεσυκοφαντικῶς, νόμοι δὲ εἰσι πρὸς τῶν βῆματος κειμένων, οἱ πᾶσι καὶ ἐπὶ τῶν λέγει, οἷον τῶν τῶν ἀποδομοῖ καὶ τῶν δοκίμων, καὶ ἡπειρωτικῶν, ἐπὶ ἢ καὶ πύργου, ἐπὶ τῶν βουλομένων, αὐτοῖς δοκιμασίαν ἐπαγγέλλεται, ὡς τε δοκιμασίαν, ἐπὶ τῶν εἰσι λέγει. δὲ δὲ ἐπὶ τῶν πύργου ἀρχίνῳ, καὶ ἐπὶ ἡπειρωτικῶν, ἐπὶ τῶν ἀποδομοῖ καὶ τῶν ἀποδομοῖ, ἐπὶ τῶν ἀποδομοῖ τῶν λόγων, ἐπὶ τὸ πλέον τῶν ἀποδομοῖ ἀρχίνῳ τῶν ἀποδομοῖ, φαίνεται ἡπειρωτικῶς τὸν ἀρχίνῳ, ὡς φασι ἐπὶ τῶν ἀποδομοῖ, δοκοῦσι δὲ μοι οἱ λόγοι μετὰ τῶν ἀποδομοῖ γραφῶν.

ΑΙΣΧΙ-

καί πνα έτερον νόμον έθηκε, φύλακα τῶν υμιέρον παύ-
δων τὸν δ' αροαγωγίας, τὰ μέγιστα δ' πτήμα δ' πηρέ-
νας. εἰς τις ελδύτερον παύδα ἢ γυναικα, αροαγωγία δ' οση.
καὶ πῶλον άλλρον; τὸν τῆς υβρεως, ὃς ἐν κεραιαίω πάντα τὰ
τοιαῦτα συλλαβῶν έχει: ἐν δ' ελδύτερον παύδα, εἰς τις
υβρεση εἰς παύδα υβρελεις ἢ δὴ πον ὁμιεμυδρος) ἢ αἴ-
δρα ἢ σωαίκα ἢ τῶν ελδύτερον πνα, ἢ τῶν δούλων, ἢ εἰς
καὶ ἄλλο μόν π πη εἰς τούτων πνα, γραφας υβρεως εἰς) πε-
ποιήκειν, καὶ πτήμα επέθηκεν, ὃ π χεν πνα εἶν ἢ δποπίασ.
λέγε τὸν νόμον. Νόμος, αἰ τις αθηναίων ελδύτερον παύδα
υβρεση, γραφείτω ὁ κύριος τῆ παύδος, πος τοῖς δεσμο-
δέταις πτήμα δ' πηρέα, μύδρος ὃ ἀ τὸ δικαστήριον κατὰ
ψηφισή. καὶ ελδύτερον ἢ τοῖς κα, τεθνάτω αὐθιμερον, εἰς
ἢ εἰς αργύριον κατὰ ψηφισή, δποπίασ ἐν κα ἢ μέρεσι
μὴ τὴν δίκην εἰς μὴ κατὰ ψηφισή, δποπίασ. εἰς
ἢ δ' δποπίασ εἰρηθήτω. ἔσοχι, ἢ εἰσταν. ἢ ἢ αἰπίας, εἰ
οἱ εἰς τὰ οὐκ εἰκα σώματα ελδύτερον πνα, ἢ εἰς
πες θαυμαστειν, ελδύτερον αἰκούσας, π δὴ ποτε τὰ νόμω
τὰ δ' υβρεως αροαγωγία τῆ τὸ ρήμα, τὸ τῶν δούλων.
τῆ τὸ δ, εἰς σποπίασ, ὁρῆσθε, ὡ ἀνδρες ἀθλιωαῖοι, ὅτι
τῆ τὸ πάντων ἀρετα έχει. οὐ γὰρ ελδύτερον οὐκ εἰκα
δασεν ὁ νομοθέτης ἀλλὰ βουλόμυρος ἢ μέρεσι δίστα, πο-
λύ ἀπέχρη τῆς ελδύτερον υβρεως, αροαγωγία, μὴ δ'
εἰς τοῖς δούλοις υβρελεις, ὅπως ἢ ἐν δημοκρατία τὸν εἰς
ὀτιοῦ υβρεση, τῆ τὸν οὐκ εἰκα πη δειον ἢ γυγατο εἰς) συμ-
πολιτοῦ εἰδα. Κακίον δ' μοι σωδύκα, μνημονόσατε, ὡ
ἀνδρες ἀθλιωαῖοι, ὅτι ἐν ταῦτα ὁ νομοθέτης οὐ πω ελδύ
λεγε) ἀπὸ τῶ σώματι τῆ παύδος, ἀλλὰ τοῖς κα τὸν παύ-
δα, παρὶ, ἀ δελφῶ, ὅτι ἔσοχι, εἰδα σκῆλαις, εἰ ὅπως τοῖς
κωρῆσι, επείδαν δ' ελδύτερον εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμμα-
τεῖον, κα τοῖς νέμοις γὰρ κα εἰ δὴ τοῖς δ' πολεως, κα ἢ δὴ δύ-
νητα ελδύτερον τὰ κατὰ κα τὰ μὴ οὐκ ἐπ' ετέρω ελδύ-
λέγε), ἀλλ' ἢ δὴ ἀπὸ τῶν πηρέων, κα πὸς λέγει, ἐν τις ἀθη-
ναίων σποσι, ελδύτερον, μὴ ελδύτερον αὐτῶ τῶ ἐννεα ἀρχόν-
των γυγαδὸς ὅτι οἱμα εφραπρόρεσι ἢ ἀρχή, μὴ δ' ἢ εροσύ-
νῶν ελδύτερον ὅς οὐδ' ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
μὴ δ' ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
μὴ δ' ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
ἀρχὴ μὴ δ' ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
εἰον, μὴ τε κληροτῶ, μὴ τε χειροτονητῶ, μὴ δ' κηρυκεύ-
σάτω, μὴ δ' αροαγωγία, μὴ δ' τοῖς αροαγωγίαντας
κενέτω, μὴ δ' σποπίασ εἰτω μισθωδῆς, μὴ δ' γυγαδῶ
εἰπάτω μὴ δ' ποτε, μὴ τε ἐν τῶ δῆμῳ, μὴ τε ἐν τῶ βουλή,
μὴ δ' ἀ δεινότητος ἢ λέγειν ἀθλιωαῖων. εἰ δ' τις κατὰ
ταῦτα κατὰ τῆ, γραφας, ελδύτερον πη δειον, κα τὰ μέ-
γιστα δ' πτήμα επέθηκεν. λέγε αὐτοῖς κα τῆ τὸν νόμον
ἢ εἰδῆτε, οἷον ὑμῖν κηρυκῶν νόμων, αἰς κατὰ κα) σπο-
φῶρων, τὸ τὸ ληξιαρχῶν δειον εἰν, ὁ τοιοῦτος τὸν
εἰδῶν οἷον ὑμεῖς ὅπιασθε. ἀν τις ἀθλιωαῖος ελδύτερον
μὴ ελδύτερον αὐτῶ τῶ ἐννεα ἀρχόντων γυγαδῶ, μὴ δ' ἢ ερο-
σύνῶν ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
συνέτω ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
κατὰ ἀρχῆ μὴ δ' ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
τε κληροτῶ μὴ τε χειροτονητῶ, μὴ δ' ὅτι κηρυκεύ-
σάτω ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
εἰς τὰ δημο-
τελῆ ἢ εροσύνῶν μὴ δ' ἐν ταῖς κοναῖς εφραπρόρειαις
εφραπρόρειαις μὴ δ' ἐν τῶ τῆς ἀρχῆς εφραπρόρειαις
πορδύετω. εἰ δ' τις ταῦτα πη κατὰ γυγαδῶντα, αὐτῶ
ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.
ελδύτερον ελδύτερον ελδύτερον) τῶ σώματι.

A Etiam aliam quandam legem tulit, nostrorum libe-
rūm custodem, de lenocinio: maximis pœnis ascri-
ptis, si quis ingenui pueri aut mulieris lenonē agat.
Et quam aliam? Legem contumeliæ, quo vno capi-
te, quæ sunt huius generis omnia complectitur, in
qua planè scriptum habetur: Si quis pæro contume-
liam fecerit (facit autem utique contumeliam, qui
conducit) aut viro aut mulieri, siue ingenuo siue
seruo: aut aliquid legibus interdictum in horum a-
liquem commiserit: in eum contumeliæ actionem
dedit: & litis estimationē eam fecit, ut statuendū
sit, quid is luere debeat, aut soluere. Recita legem.
Lex: Si quis Atheniensis puero ingenuo contume-
liā fecerit, is in cuius potestate puer est, illum apud
sex viros accusatore: ea litis æstimatione ascripta, qua
iudicium eum condemnarit. Qui si vndecim viris
fuerit traditus, eadem die perimatur. Sin ei multa
pecuniaria itrogata fuerit, intra dies vndecim post
iudicium soluat, si statim soluere non poterit, do-
nec verò soluerit, in carcere teneatur. Iisdem porro
criminibus teneantur ij etiam, qui seruilia corpora
violant. Fortassis autē aliquis statim miretur, qua
de causa legi contumeliæ, etiam seruorum nomen
sit ascriptum? Id verò si considerabitis, Atheniēses,
omnium rectissimum esse inuenietis. Neque enim
serui tantæ curæ fuerunt legislatori: sed quia nos cō-
suefacere voluit, ut à contumelia ingenuorum mā-
gnopere nobis tēperaremus, ascriplit, ne seruis qui-
dem contumeliam esse faciendam. Denique qui in
libera ciuitate quacunq; in re contumeliam face-
ret: eum ad ciuilem consuetudinē minimè ido-
neum iudicauit. Atque illud vnà mecum, Atheniē-
ses, inuenietis velim, legislatorem hīc nondum
loqui eum puero: sed cum pueri necessariis, patre,
fratribus, tutore, magistris, denique iis in quorum
is potestate est. Vbi autē in album ciuitatis inscri-
ptus fuerit, & leges ciuitatis didicerit ac cognorit,
& iam inter honesta & turpia discernere potuerit:
non iam cum aliis agere, sed etiam cum ipso Ti-
marcho. Quomodo autem dicit? Si quis, inquit, A-
theniensium corpore quæstum fecerit, ei nō liceat
in Nouem virorum numerum cooptari (eō fortasse
quodd coronam gestat is magistratus) neque sacerdotio
fungatur: ut qui ne ore quidem puro loquatur:
neque publicæ causæ patronus esto: neque vllum
magistratum vnquam administrato, vel domi vel
peregrè, siue sortitione, siue suffragio mandari so-
litū: neque caduceatorem neque legatum agat, ne-
que legatione functos accuset (aut calūnietur mer-
cede conductus) neque vnquam sententiam dicat,
vel apud populum, vel in senatū (tametsi eloquen-
tiss. fuerit Atheniensium.) Qui secus fecerit, eum im-
pudicitie accusandi potestatem dedit, pœnâq; gra-
uissimas statuit. Recita & hanc legem, ut sciatis, cū
tam honestas & modestas leges habeamus: Timar-
chum fuisse ausum verba facere pro concione: qui
iis moribus est, quibus eum vos esse nostis. Lex. Si
quis Atheniēsis se prostituerit: ei ne liceat in Nouē
uiros cooptari, nec iē diuinā facere: nō populi causā
agere, nec vllō fūgi magistratu, siue domi siue pere-
grè, siue sortitō, siue suffragio mādari solito: neque
fœcialis mittatur, neque sententiā dicat, neque in pu-
blica fana ingrediatur, neque in festis solennib. de-
more coronā gestet, neque intra fori septa progrediatur.
Si quis autē hæc fecerit impudicitia: eodem
natus, morte multetur. Hanc legē in adolescētulos
tulit, qui facile in sua corpora nefas admittunt: quas
autem pauld antè recitavi, eæ ad pueros pertinent:
quas nunc diciturus sum, ad cæteros Atheniēses.

Timarchum

2. Transitus ad virtutis et modestiæ.

Timarchum

Timarchum

Absolutis enim his legibus, consideravit, quo pacto A
 vos in concionem convenire, ac de rebus gravioribus deliberare deceat. Unde autem auspicatur? Leges, inquit, de disciplina. A modestia primum auspicatur: quasi ubi optima disciplina sit, ibi civitate maximè florere sit necesse. Et quo pacto iulet praesides de publicis negociis agere? Vbi iustitia circumgestata fuerint, & praeco patria vota peregerit: in primis decernere iubet praesides de patriis sacris & caduceatoribus, & legatis, & publicis negociis. Deinde rogat praeco, quis eorum, qui annum & stas quinquagesimum exceperint, verba facere velit? Vbi autem hi omnes dixerint, tum de num iubet ceterorum Atheniensium quemvis ex iis quibus liceat, dicere. Considerate Athenienses, quam rectè. Non ignorabat nimirum legislator, in natu maioribus vigere prudentiam; audaciam autem incipere iam deficere in eis, ob usum rerum. Volens igitur prudentiss. quosque consuefacere, ut sententiam necessario sibi dicendam putaret: cum uniuscuiusque nominatim appellandi facultatem non haberet, communi totius aetatis cognomine usurpato, ad suggestum eos vocat, & ad habendas conciones adhortatur: eademque opera etiam adolefcentes, reuerentiam erga seniores adhibendam esse, docet, eisque priorem in rebus omnibus locum concedendum, & honorem senectuti habendum: ut ad quam peruenturi simus omnes, nisi nos fata interceperint. Itaque veteres illi oratores, Pericles, Themistocles, Aristides, (qui dissimile Timarcho cognomen habet, quippe qui iustus appellatur) adeo modesti fuerunt, ut, quod nunc de more omnes facimus, ut prolata manu dicamus: id tum audacia tribuerint, & verecundati sint. Cuius ego consuetudinis me re ipsa magnum vobis argumentum ostensurum arbitror. Satis enim scio, vos omnes traicisse Salaminem, & Solonis spectasse statuiam. Itaque ipsi testari potestis, Solonem in foro Salaminiorum situm esse manu intra vestem condita. Illud est monumentum Athenienses, & simulacrum gestus Solonis, quoniam pacto cum populo Atheniensium sermonem habuerit. Considerate autem Athenienses, quantum inter Solonem & Timarchum interfit, & eos viros quorum paulò ante mentionem feci. Illos enim protulit extenta manu verba facere: iste autem non olim sed nuper aliquando abiecta veste nudus toto corpore pugilem agebat in concione: & quidem corpore ob ebrietatem & petulantiam, ita male turpiterque affecto, ut homines cordati oculos velarent, verecundates reipub. vice, quae talibus consistoribus, vteretur. Quibus reb' legislator perspectis, planè demonstravit, quibus conciones sint habedae, & quibus apud populum verba faciendae non sint. Neque verò a suggestu repellit quèquã qui viro pratorio nat' non est aut qui arte aliquã exercet victus parad' causa: sed hos vel maximè amplectitur, eaq; de causa saepe interrogat, quis dicere velit? Quos vero à dicendo reputat? Qui turpè vitam egerunt, eos concionari non sinit. Atque ubi id declarat? In capite de oratorum exploratione: Si quis, inquit, publicè verba fecerit, qui patri aut matrè verberat, aut non ali, aut eis domum non praebet: hos verba facere non sinit, idque rectè me hercule, mea quidè setètia. Cur? Quod si quis erga eos officio non fugitur, qui pari cum diis immortalibus honore sunt afficiend' quo pacto alios homines tractabit, & tota civitate? Quibus secundo loco habendis concionibus interdixit? Si quis, inquit, imperatas sibi expeditiones non obierit, aut clypeum abiecerit.

Laudatio legis.

Veterum oratorum modestia.

Timarchi petulantia.

Enumeratio eorum quibus publice verba facere non licet.

ἀπαλλαγὴς γὰρ τῶν νόμων τούτων, ἐπέβητο, τίνα γὰρ ἐβό
 πον συλλεγόμενοι ὑμᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν βουλομένης
 ὅτι τῶν ἀποδαιοτέρων πραγμάτων καὶ πόσιν ἀρχῆς
 νόμοι φησὶ δεῖ δίκασμια. ἄπο σταφροσυνῆς ὡσθ' οὐ
 ἤρξατο, ὅς ὅπου πλείστη δίκασμια δεῖ, ταύτῃ ἀείσα ἢ
 πόλιν οἰκησομένην καὶ πῶς ἢ κελύει τοὺς παρ' ἐδρῆς
 χρηματίζεσθαι περὶ τὸ κερδάρσιον ὡς εἰρηθῆναι ἢ ὁ κηρύξ
 τῶν παρ' ἐδρῆς δόχας εὐχεται, ὡς οὐκ ἐστὶν κελύει τῶν
 παρ' ἐδρῆς ὡς ἐρεθὼν τῶν παρ' ἐδρῆς, καὶ κηρύξων, καὶ ὡς
 βίων, καὶ ὅσων καὶ μὴ ταῦτα ἐπεροτῶ ὁ κηρύξ: τίς ἀγρο
 ρόβειν βούλεται τῶν ἰσθμίων περὶ τῶν ἐπιγενομένων πε
 ρὶ τῶν οὐτοῖ πάντες εἰποσὶ: τότε ἤδη κελύει λέγειν τῶν
 ἄλλων ἀθλων ἀφ' ὧν τὸν εὐλόγητον, οἷς ἔξει. Σκέψασθε δὴ
 ὡς καλῶς, ὡς ἄνδρες ἀθλων ἀφ' ὧν, οὐκ ἠγνόει οἰμα ὁ νομο
 θέτης, ὅτι οἱ παρ' ἐδρῆς τῶν μὲν εὐφροσύνῃ ἀμείζουσιν.
 ἢ ἢ τὸ λῆμα ἤδη αὐτοῖς ἀρχεται ὀπιλείσθαι, δεῖ τινὲμ
 πειρίαν τῶν πραγμάτων. βουλομένης δὴ συνεδίσταται
 ἀείσα φρονοῦντας, τοῖς ἐπὶ ἀναγκῆς ὡς τῶν πραγμάτων
 τῶν λείων ἐπειδὴ ὁ νόμος αὐτῶν ἕνα ἕκαστον ἔδοξε φρο
 σεῖσθαι: τὴν κοινὴν ἐπινομίαν τῆς ὅλης ἡλικίας ἴσο
 λαβῶν, ὡς ἀκαλεῖ ὅτι τὸ βῆμα, καὶ ὡς εἴπει δὴ ημ
 γρορεῖν, ἀμα ἢ καὶ τοῖς νέοις διδάσκει, ἀρχόμεσθαι τοὺς
 παρ' ἐδρῆς, καὶ πᾶσι ἐστὶν ὡς ἀρχαί, καὶ πᾶσι τὸ
 γῆρας, εἰς ὃ πάντες ἀφ' ἑξῆς μετὰ, εἰ ἀεὶ δὴ ἀρχομένη
 δα, καὶ οὐτως ἦσαν σὺ φρονεῖ οἱ ἀρχαῖοι ἐκείνοι ἐπιμας,
 ὁ ὡς ἐκείνης, καὶ ὁ δὴ μισοκλήνης καὶ ὁ ἀριστέδης, ὁ τὴν ἀό
 μοιον ἔχον ἐπινομίαν πᾶσι καὶ ταῦτα, ὁ δὴ κηρύξ ὅτι κα
 λούμενος, ὡς τε ἐναντὶ πάντες ἐν ἑδρῇ παρ' ἑτοῖμοι, τὸ πᾶν
 χεῖρα ἔξω ἔχοντας λέγειν, τίς τε τὸ φρασίτη ἐδοκεῖ ἔξω
 καὶ ἀλαβουῖτο αὐτὸ παρ' ἑτοῖμοι. μέγα ἢ τοῦτον πᾶσι σπ
 μείον ἐστὶν οἰμα ὑμῖν ὅτι δὴ ἔξω. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι πάντες ἐκ
 πεπλομένης εἰς σαλαμίνα, καὶ τὴν δὴ αὐτὴν τὴν σα
 λαμίνων ἀείκεται ὁ σόλων, εἰ τὸς τὴν χεῖρα ἔχων, τὸ
 βῆμα, ὡς ἄνδρες ἀθλων, ἴσο μνημα καὶ μίμημα τῶν σόλω
 νος γῆματος, ὅν ἐβόπον ἔχον αὐτὸς διελέγετο τῶν δῆμων
 τῶν ἀθλων ἀφ' ὧν σκέψασθε δὴ, ὡς ἄνδρες ἀθλων ἀφ' ὧν, ὅσον δε
 φέρῃ ὁ σόλων πᾶσι καὶ οἱ ἀνδρες ἐκείνοι, ὡν ὀλίγω φρο
 σεῖν ἐμνήσθη. ἐκείνοι μὲν γὰρ ἠγνόωντο ἔξω τὴν χεῖρα
 ἔχοντας λέγειν ἑτοσὶ ἢ οὐ πάλαι, ἀλλὰ παρ' ἑτοῖμοι πᾶσι, ἰ
 χας δοκίματον, γυμνὸς ἐπαγχεατίζεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.
 οἷτο καμῶς καὶ ἀγροῦς δεκείμενος τὸ σῶμα ἴσο μέ
 δης καὶ βδελυρίας, ὡς τε τοῖς γε εὐφρονοῦντας ἐγκα
 λυψάσθαι, ἀρχομένης ἴσο τῶν πόλεως, εἰ τοῖς τοῖς συμβό
 λους χρωμεθα. ἀ σὺν δὴ ὁ νόμος θέτης, δεξερὸν δὲ ἄπε
 δίδεν οἷς χεῖρ δὴ ημρορεῖν, καὶ οἷς οὐ δεῖ λείπειν ἐν τῶν δῆ
 μῶν. οὐκ ἀπελάμβει δὴ τὸ βῆμα, εἰ τις μὴ φρονο
 νων ὅσιν ἐπρατηρηκότων ὑός. εὐ γὰρ εἰ τὴν χεῖρα πᾶσι ἐργά
 ζεται ὅτι κηρύξ τῆ ἀναγκῆς ἐσοθῆ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καὶ
 μάλιστ' ἀσπ' ἀξ' ἢ καὶ δεῖ τὸ πολλὰς ἐπεροτῶ τίς ἀ
 γροβέειν βούλε; τίνας δὴ οὐκ ὡς δὴ λείπειν, ὡς ἀγροῦς
 βεβιωκότας τούτοις οὐκ εἶα δὴ ημρορεῖν, καὶ πᾶσι τῶν δῆμων
 δοκίμασια φησὶ φησὶ ὅτι τις λέγει ἐν τῶν δῆμων, ἢ πα
 τῆρα τῶν πᾶσι ἢ τῶν μῆτρα, ἢ μὴ ἔφαθ' ἢ μὴ παρ' ἑτοῖμοι οἰκη
 σιν, τῶν οὐκ εἶα λέγειν, ἢ δὴ καλῶς γε, ὡς ἐργά ἐπι
 μι. δεῖ πᾶσι εἰ τις οὐ δέξισσι δὴ τιμῶν τοῖς θεοῖς εἰς τῶ
 τοῖς ὅς φάσθαι, ἢ περὶ φησὶν ἴσο αὐτὴ πείσονται οἱ ἀλ
 λῶς οἱ, καὶ ἢ πόλις ὅλης, ἢ τίσι δὴ ὅτι εὐφροσύνῃ μὴ λεί
 γων.

ζων. τί δή ποτε; αἰθροῦ περὶ πόλει ἕως τὰ ὄπλα μὴ τί-
 θεσαι, ἢ δὲ δειλίαν μὴ δυνάτοσ ἐἶπαμιμῶα, μὴ ἢ συμ-
 βολόεν ἀξίου. Ἔϊτον τίσι δὲ λέγεται; εἰ πεπορόμενος
 φησὶν ἢ ἠταιρικῶσ. ἢ γὰρ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτῆ ἐφ' ἕβρει πα-
 ποροῖτο, καὶ τὰ κοινὰ τὰ τ' πόλεωσ ῥαδίωσ ἠγῆσται ὀπο-
 δώσεσ. τέταρτον τίσι δὲ λέγεται; εἰ τὰ παρ' ἑωῶ φησι κα-
 τεδηδοκῶσ, ἢ ὡν ἀπ' κληρονόμοσ γήρηται. ἢ γὰρ τ' ἰδίαν οἰ-
 κίαν κακῶσ οἰκήσωντα, καὶ τὰ κοινὰ τ' πόλεωσ ὡδραπλη-
 σίωσ ἠγῆσται δὲ ἀθήσεν, καὶ οὐκ ἐδόκει οἶόν τ' εἶναι τὰ νο-
 μοθέτη τ' αὐτὸν αἰθροῦ περὶ ἰδίᾳ μὲν εἶναι πηροῦν, δημοσίᾳ
 ἢ χρησίου. οὐδ' ὤφειτο δὲ ἰνομοθέτησ τ' ῥήτορα ἢ κεν ὄπι
 τὸ βῆμα, τῶν λόγων ἐπιμελιζόμενα ὡροῦσεν, ἀλλ' οὐ τῆ
 βίου. καὶ ὡδρα μὲν ἀνδρὸσ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, καὶ πάνυ κα-
 κῶσ, καὶ ἀπλῶσ ῥηθῆ λόγωσ, χρησίμα τὰ λεγόμενα ἠγῆ-
 σται εἶναι τοῖσ ἀκούεσ. ὡδρα ἢ αἰθροῦ περὶ βελουρε κα-
 ταγέλωσ μὲν κεχημένωσ τὸ σῶμα, αἰσθῶσ ἢ τ' πα-
 ρῶων οὐσίαν κατεδηδοκῶσ οὐδ' αὖ εὐ πάνυ λεγῆσ, συ-
 νόσην ἠγῆσται τοῖσ ἀκούεσ. τοῦτοσ ἐν δὲ εἰρήνῃ τ' βῆμα-
 τοσ. τῶσ ἀπαρροῦε μὴ δημηγορεῖν. ἐὰν δὲ πῆσ ὡδρα
 ταῦτα μὴ μόνον λέγη ἀλλὰ καὶ συκοφαντῆ ἢ ἀσελγανῆ
 καὶ μικρῆ τοιοῦτον αἰθροῦ περὶ δυνῆ φέρειν ἢ πόλισ. δδ-
 κίμασται μὲν φησὶν ἐπαγγελάτω ἀδλωαίων ὀβουλό-
 μωροσ οἰσ ἐξέσιν. ὡμῶσ δὲ ἢ δὴ κελόει ὡδρ τούτων ἐν τὰ
 δικαστηρίω δὲ γινώσκων. καὶ νῦν ἐγὼ καὶ τῆσ τ' νόμον ἢ-
 κω ὡροσ ὡμῶσ. ταῦτα μὲν ἐν πάλαι νενομοθέτη. ὡμῶσ
 ἢ τ' ὡροσ ἐδεσθῆσ καμνὸν νόμον μὲν τὸ καλὸν παγκράτοι, ὀ-
 βῶσ ἐπαγγελάσων ἐν τῆ ἐκκλησίᾳ. ἕδρα καμνὸν ἐν
 γὰρ ὄπι τὰ ὡροσ, καὶ ἑκάσθην ἐκκλησίαν, νόμον ἐδῆ-
 κρετε καμνὸν, ὀπο κληρῶν φυλλῶ ὄπι τὸ βῆμα, ἢ πῆσ ὡροσ-
 δρόσσει. καὶ τ' ὡροσ ἐτάξεν ὀ πῆσ τ' νόμον, καὶ ἀθήσται κε-
 λόει τοῖσ φυλετάσ, βουλοῦσ τῶσ τοῖσ νόμοισ καὶ τῆ δημο-
 κροσίᾳ. ὡσ εἰ μὲν βουλοῦσ ὀ ποθεν μεταπεμλόμεσται ὄπι τῆσ
 οὐτῶ βουλοκῶσ οὐδ' ἐβουλοῦσ εἶναι μῶσ δυνησοῦμῶσ
 ὡδρ τῶσ σπουδαιοτάτων ὡροσ μῶσ. ἐσὶ δὲ οὐδ' ἐν ὄφε-
 λωσ, ὡ ἀδλωαίων, ζῆσιν τοῖσ τοικτοῖσ ὡροσ ἀπελά-
 νειν ὄπο τ' βῆμασ τ' κροσ καὶσ (οὐ γὰρ αἰχμῶν) ἀλλὰ τ'
 πμωσίᾳσ τούτοισ ἀπεδίξων χρησίμωνωσ γὰρ οὐτῶσ ἀ-
 νητοῖσ γήρησιν. ἀναγῶσ τ' οὐδ' ὡμῶσ τοῖσ νόμοισ τοῖσ ὡδρ
 τ' δικοσμίᾳσ κελόμῶσ τῶν ῥητόρων, καὶ τὸν ὡδρ τ' ὡροσ-
 δρίᾳσ τῶν φυλλῶν ὀ μῶσ ὄπι τῶσ οὐτοσ καὶ ἔτεροσ τοῖσ-
 τοῖ ῥητοροσ σμωλδόντεσ, γεγραμμῶσ εἰσὶ μὴ ὄπι τῆσ δειον
 εἶναι ὄπῃ ὡροσ τῆσ αὐτοῖσ, καὶ λέγει, καὶ ζῶ, ὡσ αὐτοῖ
 βούλονται. Νόμοι. Τῶν ῥητόρων ἐὰν πῆσ λέγη ἐν βουλήν ἢ
 ἐν δήμῶ ὡδρ τῆσ εἰσφερομένωσ μὴ χωρεῖ, ἢ ὡδρ ἐκείσ, ἢ
 ἢ δῆσ ὡδρ τῆσ αὐτῶσ τοῖσ αὐτοῖσ, ὄπι ἢ λοιδορεῖ) ἢ
 κακῶσ ἀγοροῦε ἢ πῆσ, ἢ ὡροσ, ἢ χρηματίζόντων με-
 ταξῶ ἀνηκέστωσ λέγει ὡδρ τῶν μὴ ὄπι τῆσ βῆμασ, ἢ
 ὡδρα κελόμῶσ ἢ ἔλκη τὸν ὄπι τῶσ ἀσειμένωσ τ' ἐκ-
 κλησίᾳσ ἢ τῆσ βουλήσ κελόμῶσ τῶσ ὡροσ δροῖ μῶ-
 χριν. δραχμῶσ εἰδ' ἑκασον ἀδίκημα ὄπι γράφειν τοῖσ
 ὡροσ κροσιν. ἐὰν ἢ πῆσ ὡροσ ἐστὶ ζῆμιασ, ὄπι
 βάλοντεσ μῶσ. δραχμῶσ, εἰσφερέτωσ εἰσ τῶ
 βουλήν, ἢ εἰσ τῶ ὡροσ τῶ ἐκκλησίᾳ ἐν τῶ βουλο-
 πείᾳ. ὄταν δὲ δῆξῶσ κλησείσ, κελόμῶσ, καὶ ἐὰν
 καταγνοῦσ αὐτῶ, κρῶ δῶσ ἢ φησὶν τῶν τῶ βουλο-
 τῶ, ἐγγελάτωσ οἰ ὡροσ δροῖ τοῖσ ὡροσ κροσ τῶ
 νόμων. τῶ μὲν οὐδ' ὡροσ ἀνηκέστωσ, ὡ ἀδλωαίων. καὶ εὐ
 οἰδ' ὄπι δακοῦσιν ὡμῶσ καλῶσ ἔχων τούτοισ μὲν τοῖσ νόμοισ εἶναι
 γὰρ κροσ τῶσ ἀδικουῦσ, ἐσὶν) ὡμῶσ οἰ νόμοι καὶ καλοῖ καὶ κῶσ. ἐὰν δὲ
 ἀφίπτε καλοῖ μόνον, κῶσ ἢ οὐκ ἐπ.

A Recte. Cur tndem? Homo ei ciuitati, pro qua ar-
 ma non sum s, cuique ob ignauiam opem ferre non
 potes, i e e onsilium quidem dare velis. Tertio cum
 quibus agit? Si quis, inquit, meretricium quaestum
 fecerit, aut pudicitiam prostituerit. Nam qui
 suum corpus ad ignominiam vendiderit: eum etiam
 reipublica negocia facile vediturum putauit. Quar-
 to loco cum quibus agit? Si quis patrimonium aut
 hereditaria bona per luxum absumpserit. Nam qui
 suam familiam male administrarit: eodem modo
 rempublicam etiam curaturum censuit: neque fieri
 posse existimauit legislator, vt idem homo & priua-
 tum esset improbus, & publice bonus: aut decere,
 vt orator suggestum conscenderet, qui orationis
 habenda prius quam degenda vitae rationem duxif-
 set. Nam viri boni orationem quamuis nudam,
 quamuis simplicem, auditoribus profuturam: ho-
 minis autem improbi, qui & corpus suum risui ex-
 posuerit, & patrimonium deuorarit, quantumuis or-
 natam, non e re fore auditorum. Hos ergo repellit
 a suggestu: his, concionibus interdicit. Quod si quis
 contra haec, non tantum verba faciat, sed & calum-
 niatorem agat, & petulanter sese gerat, vt eum ci-
 uitas diutius ferre non possit: in eum, inquit, ciuium
 quilibet cui fas est, censoriam actionem instituat:
 vofque iubet de eo iam pro tribunali decernere. E-
 go itaque nunc ex hac lege venio ad vos. Et haec
 quidem olim sancita sunt, vos vero quid adiecistis?
 Nouam legem, post bellam istius pro concione lu-
 ctam. Summo enim ob istud facinus pudore affecti,
 legem tulistis nouam: in singulis concionibus for-
 titò decerne idam esse tri- um, quae praesideat circa
 suggestum. Et quid legis autor iussit? Sedere tribules
 & defendere leges atque rempublicam quod nisi a-
 licunde auxilia contra homines his moribus pra-
 ditos accerserimus, ne deliberandi quidem gra-
 uiff. de rebus facultatem sumus habituri. Inanis au-
 tem opera sumitur, Athenienses, si tales homines
 clamoribus a suggestu depellere studeatis (neque
 enim eos pudet) sed suppliciis eorum consuetudo
 est coercenda. nam ita demum ferri possunt. Reci-
 tabuntur igitur vobis leges de oratorum disciplina
 lata, & ea quae de praesidente tribu agit: quam Ti-
 marchus & alij huiusmodi oratores per conspira-
 tionem, quasi e republica non esset, abrogare stu-
 duerunt, vt eis suo arbitratu & facere & dicere om-
 nia, & viuere liceret. Leges. Si quis oratorum in se-
 natu, aut pro concione, vel non seorsim de re pro-
 posita, vel bis de eadem re apud eosdem dixerit: si-
 ue conuiciando, siue maledicendo alicui, siue pede
 supplodendo: vel inter decernendum importune
 locutus fuerit de rebus a suggestu alienis, vel aliquis
 concitarit, vel praefectum traxerit, dimissa concio-
 ne aut senatu: eius mulctandi potestas esto penes
 praesides, vsque ad L. drachmas. Deinde vnaqueque
 iniuria inscribatur exactoribus. Quod si grauiorem
 meruisse poenam videbitur: indicta multa vsque
 ad L. drachmas, deferunto ad senatum, aut prima
 concione in curia. Vbi autem citationes recense-
 rint, iudicanto: quod si condemnatus fuerit, clam
 suffragia ferentibus senatoribus, praesides iis qui
 multas exigunt violataru legu, eu inscribito. Leges
 audiuistis. Athenienses: neq; dubito, quin ea vobis
 probanda esse videatur. Caterum vtrū ea leges ra-
 te irritae sint, id penes vos est. Na si quide iniurios
 homines punieritis, leges vobis & bonae & ratae erunt.
 Sin absolueritis: bonae ille quide erunt, ratae non erunt.

Lex de con-
 fura & di-
 sciplina or-
 ratoria.

Transitio
 a quaestio-
 ne infinita
 ad causam
 cum occupa-
 tione.

Conse-
tu-
do cu
Antic-
le & Pit-
talaco.

rumque civium, & vestrum, qui pro tribunali se-
detis. pudore, verum perhibere testimonium ve-
lit. Testimonium. Misgolas, Nicia F. * Piræen-
sis testatur, Timarchum sibi fuisse familiarem, qui
aliquando in Euthydici medici taberna federit: se-
que pro notitia quæ cum eo intercesserit, nun-
quam eius summam habere curam destitisse. Quod
si Timarchus, Athenienses, apud Misgolum man-
sisset, neque ad alium se contulisset: rectius sibi con-
soluisset: si quicquam tamen huiusmodi rectum ef-
se potest, neque ego quicquam aliud ei obiecissem,
quam quod legislator aperte dicit, eum pudicitiam
duntaxat prostituisse. Nam qui id cum vno per-
petrat, ac mercedis ergo facit: eo ipso teneri mihi
videtur. Sin refricata vestra memoria, omissis i-
stis agrestibus viris, Cydonide, Autoclide, Therfan-
dro, demonstraro ipsos, commemoratis iis in quo-
rum fuerit ædes receptus: unde constet eum non so-
lum apud Misgolum corpus suum mercede prosti-
tuisse: sed apud alium etiam, & rursus apud alium,
atque ab illo ad alium venisse: non modò iam eum
prostituisse pudicitiam apparebit, sed (nescio me-
diusfidius quomodo rem per ambages efferam) to-
tum diem pro scorto subagatum esse. Qui enim
petulanter hoc, & apud multos, & mercede facit:
is eo ipso teneri mihi videtur. Postquam igitur Mis-
golas sumptibus exhaustus, istum à se dimisit: Anti-
cles Calliæ F. Euonymensis recipit. Ac is quid-
dem Sami abest, cum colonis. ea igitur quæ secuta
sunt, referam. Timarchus ut ab Anticlido & Mis-
gola recessit: non ipse in sese descendit, nec melio-
rem vitæ rationem est amplexus: sed in aleatorum
circulis totos dies versatus, vbi tabula ponitur, &
coturnices ac galli gallinacei committuntur, & a-
lea luditur. Vestrum enim aliquos ea vidisse arbi-
tror, quæ dico, aut saltem audiuisse. Est autem ex
eius loci cœtu homo quidam Pittalacus, servus pu-
blicus nostræ urbis: qui cum argento abundaret i-
stum in ea palestra visum, ad se recepit, & domi ha-
bit. Neque verò impurus iste conditionem illam
repudiavit, cum se probro affecturus esset apud ho-
minem servum publicum: sed illud solum specta-
vit, an præbitorem petulantia suæ inuenturus esset
nulla unquam honestatis aut turpitudinis habita-
tione. Talia porò delicta & tales contumelias
audiui ego ab illo homine in istius corpore esse fa-
ctas: quas ego ita me Iupiter Opt. Max. iuuet, narra-
re apud vos non audeo. Quibus enim iste re ipsa
committendis non erubuit: iis ego aperte duntaxat
à me nominatis, vivere recusarim. Sub eadem tem-
pora, quibus apud Pittalacum iste fuit, Hegesander
ex Helleponto huc appellit, qui istum ad se rece-
pit: cuius satis scio mirari vos, cur non olim mentio-
nem fecerim: adeò evidens est id quod dicam. Is igitur
Hegesander rediit: quem vos nostis melius
quam ego. Navigarat autem tum pro quaestore cū
Timomacho Acharnæii, viro prætorio: & venit huc
locupletatus, ut aiūt, illius simplicitate: nec minus
quam LXXX. argenti minas attulit: & quodam do-
nò minima illi causa calamitatis fuerat. Tatis igitur
opibus affluens, & Pittalaci, in ludèda alea sodalis, æ-
des frequerās: isto statim viso gauisus est: eūq; expe-
tuit, & ad se recipere voluit, ut quæ ab ingenio suo
nò abhorere existimaret. Primum igitur ad Pittala-
cū verba fecit, orās, ut eū sibi traderet. Quo recusante,
istū ipsum aggreditur, neque verò longa oratio

Conse-
tu-
do cu
Heges-
fandro.

A σφόδρα μαρτυρεῖται. ἵνα καὶ τοῖς θεοῖς δεδωκός, καὶ τοῖς συνει-
δύτας ἀρχυμένους, καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, καὶ ὑμῶς
δικασταῖς, εἰδέλη τ' ἀληθῆ μαρτυρεῖται. Μισγόλας
νικίου πειραϊδὸς μαρτυρεῖ ἐμοὶ ἐχθρὸς ἐν τῇ σπη-
δαίᾳ τῆμαρχος, ὅτι τὸ δίδυδίου ἰαφίε ποτὲ κατεζώ-
μενος, καὶ τῆς γνώσῃ μοι τ' ἀπὸ αὐτὸν πολυώρων εἰς τὴν
νύκτα οὐδέλιπον. εἰ μὲν τῶν αὐτῶν, ἀδελφῶν, τῆμαρχος ἐ-
στὶ παρ' ἐμῶν ὡς τὰ μισγόλας καὶ μηκέτι ὡς ἄλλον ἢ κε-
μεξιώτερα αὐτὸν διεπέπερατο, εἰ δὴ τῆς τοιούτου ἐστὶ μέ-
ξιον, καὶ ἐγὼ γε οὐκ ἀνώνυμα αὐτὸν οὐδὲν ἀπέδομαι, ἢ ὅ-
περ ὁ νομοθέτης παρρησιάζεται, ἢ ταιρνεῖται μόνον. ὅτι
πορὸς ἐνα τὸ πορῆτων ἐπὶ μισθῶ τῶν πορῆτων ποί-
μενος, αὐτῶ μοι δοκεῖ τούτω ἐνοχρὸς εἶναι. εἰ δ' ὑμῶς ἀνα-
μνήσας ἐπιδείξω, ἑσθραίων τῶν δε τὸν ἀρχεῖος ἀδραῖς,
κηδωνίδου, καὶ αὐτοκλείδου, καὶ δερσανδρον. ἀλλ' ἐπι-
δείξω, αὐτοὺς λέγων ὅτι ἐν ταῖς οἰκίαις ἀνειλημμένος γέγο-
νε, καὶ μὴ μόνον ὡς τὰ μισγόλας μεμισοταρνεύεται αὐτὸν
ὅτι τὰ σώματι ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτέρω, καὶ πάλιν παρ' ἄλ-
λων, καὶ ὡς τὰ τούτω ὡς ἑτέρω ἐληλυθὸς οὐκ ἐπὶ δὴ πρὸς
μόνον φανήσεται ἢ ταιρνεῖται, ἀλλὰ καὶ (μὲν τὸν δίδυδον ἐκ-
οἰδ' ὅπως δυνήσομαι περὶ πλέκειν) ὅλλω τ' ἢ μέγα, καὶ
πεπορνευμένος, ὅτι εἰ κ' ἔτι, καὶ πορὸς πολλοὺς πορῆτων,
καὶ μισθῶ αὐτῶ μοι δοκεῖ τούτω ἐνοχρὸς εἶναι. ἐπειδὴ τῶν
ὁ μισγόλας τῆς τε δαπάνης ἀπέπερα, καὶ τὸν ὄλεσται, καὶ παρ'
ἐαυτῶ μὲν τῶν ἀναλημμένων αὐτὸν ἀνηλικίως καλλιῶ δυν-
ταμόν. εἰ δὲ μὲν οὐκ ἀπέστιν ἐν σώματι μὲν τῶν κληρονο-
μῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ταῦτα ἐστὶν ὡς τὰ ἀπὸ ἀλλήλων ὡς τὰ τὰ
κλήσας καὶ τὸ μισγόλας τῆμαρχος ἐστὶν οὐκ ἐνοχρὸς
ἐαυτὸν, ἐπεὶ ἐλεπόντων διαφίβων ἢ ἴατο ἀλλὰ δυνήσομαι
ἐν ταῖς κωβείω. οὐ ἢ κλήσας τῶν καὶ τοῖς ἀναλημμένων συμ-
βάλλουσι, καὶ κωβόουσι. ἢ δὴ γὰρ οἶμαι ὑμῶς πῶς ἐωρα-
κέναι ἀλέγω. εἰδὴ μὲν, ἀλλ' ἀνηλικίως γε, τῶν ἢ ἐπὶ τὸ δια-
φίβος ταύτης. ἐστὶ περὶ πῆλακος ἀνθρώπου δημοσίου
οἰκέτης τὸ πόλεως. εἰδὴ δὲ πορῶν ἀργυρίου, καὶ ὅσον τῶν
ἐν τῇ διαφίβῃ ταύτῃ ἀνέλαβεν αὐτὸν, καὶ εἶχε παρ' ἐαυτῶ.
καὶ ταῦτ' οὐκ ἐδύχεσται οὐ μισθῶ οὐτοσί, μέλλων ἐαυτὸν
καταχρῆναι πορὸς ἀνθρώπων δημοσίου οἰκέτω τὸ πό-
λεως. ἀλλ' εἰ λήψῃ χρηρῶν τῆς βδελύξας τῆς ἐαυτῶ τ-
πο μόνον ἐσκέλετο τῆς ἢ κλήσας, ἢ τῶν ἀργῶν οὐδὲ μισθῶ
πῶποτε πορῶν ἐποίησται. καὶ τοιαῦτα ἀμαρτήματα
καὶ τοιαῦτα ὑβρεῖς ἐγὼ ἀνήκοα γερονέμαι ὑπὸ τῶ ἀνθρώ-
που τούτου εἰς τὸ σῶμα τὸ τῆμαρχου, οἷας ἐγὼ μὰ τὸν θεὸν
τὸν ὀλύμπιον οὐκ ἀπολήσασμαι πορὸς ὑμῶς εἶπαι. ἀ-
γὰρ ἀπὸς ἐργῶν πορῶτων οὐκ ἀχρῶμετο, ταῦτ' ἐγὼ λόγῳ
μόνον σαφῶς ἐν ὑμῶν εἶπαι, οὐκ ἀν' ἐδέξασμαι ζῶν, ὑπὸ
ἢ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις τούτοις ἐν οἷς εἰδὴ ἴω ὡς τὰ πῆ-
λακος καὶ ἀπὸ δέυρο ὄλε ἐλληπαόντου ἢ γητανδρος, ὁ
πῶτον ἀνειλημμένος. εἰδὴ οὐ πάλαι εὐοἰδῆ ὅτι θανόμεναι,
διότι οὐ μέμνημαι οὐτοῦ ἐναργῆς ἐστὶν ὁ ἐργῶ. εἰδὴ ὁ γῆ-
τανδρος ἀφικνεῖται ὅτι οὐ μείσῃς καλλιῶν ἢ ἐγὼ. ἐτύχε δὲ
πῶτε συμπεδύσας εἰς ἐλλήσων τῶν ταμίαις ἀμα τῆμαρχ-
ω τῶ ἀχρῶναι, τῶν σραλήσωνται, καὶ ἢ κε δέυρο δὲ πλελευ-
κός, ὡς λέγεται, τῆς οἰκίης δυνήσας. ἐχρῶν ἐκ ἐλάτῃσι ἢ
ογδοῦν τῶ μισθῶ ἀργυρίου, καὶ ἔσπον πῶς, οὐκ ἦνισα ἀ-
πίος ἐχρῶτο τῆμαρχω τῆς συμφορῆς. ὡν δὲ ἐν τοιαύτῃ
ἀφικνεῖται καὶ φοιτῶν ὡς τὸν πῆλακον, συγκαθίσταται ὄ-
τα ἢ τῶν ἰδῶν ἐπέει πορῶν, ἢ ὅτι τε, καὶ ἐπεδύσασται, καὶ
ἐβουλήθη ὡς αὐτὸν ἀναλαβῆναι, καὶ πῶς ἴσως αὐτὸν ἢ γῆσται ἐχρῶν ἢ αὐτὸν φῶσας πορῶν καὶ ἐν ταῖς πῆλα-
κος, εἰδέλη, δεόμενος ὡς τῶν δυνάμει τῶν, ὡς ἢ οὐκ ἐπιπέτω αὐτῶ τούτω πορῶν ἀλλ' ἢ ἐ πολὺν ἀνάλασε γέγον,
ἀλλ'

Pittalacus ab Hegesandro & Timarcho iniurijs agi casus.

ἀλλ' ὁμοίως ἐπεπέμει. καὶ γὰρ εἰς αὐτὰ τὸ πρῶτον δεινὴ ἢ
κακία καὶ δόλιος ὡς τε καὶ ὅτι αὐτῶν τούτων εἰκότως αὐ
μισοῖτο. ὡς ἡ ἀπὸ λαλοῦ μὲν δὲ πῖττάλακος, ἀεὶ λη
πῖο ἢ ὑπὸ τῆς ἡγεσάνδρου ὠδυνάτο, οἶμαι, ὅτι πῖττάλακος,
ποσῦτον τὸ ἀργύριον μέγιστον, ὡς ὦπλο, ἀπὸ λαλοῦ καὶ ἐξ
λοτύπει τὰ γνώμῃα. Ἐφοῖτα ὅτι τὸ οἰκίαν. ὅτι ἡ αὐτοῖς
ὠδὴν λειπέεισθε μέγιστον ῥώμῃν ἡγεσάνδρου καὶ π
μάχρῳ μεθυθέντες γὰρ ποτε ἔαυτοί. καὶ τῶν συγχευ
τῶν πνευ, καὶ ἄλλοι, ὧν οὐ βέλομαι τὰ ὀνόματα λέγειν, εἰ
σπῆδῆσαντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν. ἢ ὡς οἱ πῖττάλακος
πρῶτον μὲν συνέξεν τὰ σκεύη, ἔπειτα δὲ πρὸς τὴν εἰς
τὴν ὁδὸν ἀσραγάσεις τέ πνας δεξασίσεις καὶ φημοῖς ἔκυ
βόπηκα ἔτερον ἔργον αὐτῶν τοῖς ὄρτυγας καὶ τοῖς ἀλεξυό
νας οἷς ἡγάπα ὁ εἰς κακοδαίμων ἀνδρῶν, ἀπέλειπεν.
τὸ ἡ τελευταῖον δὴσαντες πρὸς τὴν κίονα, αὐτὸν τὸ πῖττά
λακον ἐμαστῆν τὰς δεξασίσεις πληγὰς, οἷα πο
λυὺν χρόνον, ὡς τε καὶ τοῖς γείτονας αἰδέεσθαι τὴν κραυγῆς. τῆ
ἡ ὑπερβαῖα ἡ φηρονακτίσας τὰς πρῶτα οἱ πῖττάλα
κος ἔρχετο γυμνὸς εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ καθεῖξεν ὅτι τὸ βωμόν
τὸ τὸ μίτηρ τῶν θεῶν ὄχλου ἢ συμδραμόντος, ὅσον εἴωθε
γίνεσθαι, φοβηθέντες ὅτι ἡγήσασθαι δρος, ἔπειτα μαρτυροῦν, μὴ ἀ
ναμνησθῆναι αὐτῶν ἢ βδελυρία εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν (ἐ
πὴν ἡ ἐκκλησία) θέουσι πρὸς τὸν βωμόν καὶ αὐτοῖ. καὶ
τῶν συγχευτῶν πνευ, καὶ πρὸς αὐτὸν εἰδέντο τὰ πῖττάλα
κου ἀσασίαν, λέγοντες, ὅτι τὸ ὄλον πρῶτον παροῖα γέ
ρονεν, καὶ αὐτὸς ἡ εἰς οὐδὲ πω μὲν δια ὡσπερ νῦν ἀρ
γαλέος ὧν τὸ ὄφιν, ἀλλ' ἐπὶ χησίμοις ὑποχρεωζῶν τὸν
ἀνδρῶν, καὶ πᾶσα φάσκων πρῶτον, ἀλλ' ἐμείνω συμ
δοκίμους πείθουσι ἀσασίαν τὸν ἀνδρῶν ὁπὸ τῶ
βωμόν, ὡς τευξόμῃον πρὸς τῶν δικαίων. ὡς δ' ἀπὸ λη
εἰ τις ἀγορᾶς, οὐκ ἐπὶ πρῶτον αὐτῶν τὸν νοῦν. Ἐπειὸς
ἡ φέρων τὸ ὑβριν αὐτῶν ὁ ἀνδρῶν, δίκην ἐκατέρω αὐ
τῶν λαγχαίνει. ὅτι ἡ ἐδικασίαι (σκέψασθε μέγιστον ῥώ
μῃν ἡγεσάνδρου) ἀνδρῶν μὲν αὐτὸν ἡ δικηκότα
ἀλλὰ τὸ ὑβριν ἡ δικηκότον, οὐδὲ πρῶτον αὐτῶν
ἀλλὰ δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως, ἡ γὰρ εἰς δουλείαν
φάσκων αὐτῶν εἰς δουλίαν. ἐν παντὶ ἡ κακὰ γένεσθαι ὁ
πῖττάλακος, πρῶτον αὐτῶν πρὸς τὰ γὰρ ἀτὰ ἀνδρῶν καὶ μά
λα χησίμοις. ὅτι πρὸς γλαυκὸς χολαργίος. ὅτι αὐτῶν ἀφαρῆς
εἰς ἐλευθερίαν. τὸ ἡ μὲν τὰ λήξεις δικῶν ἐποιήσαντο.
πρῶτον ἡ τῶν χρόνων ἐπέξεναν δεξασίσεις τὸ πρῶτον
διοπέθῃ τῶν σουνίει, δημότη τῶν τῶν ἡγεσάνδρου, ἔπειτα
ποτε χησίμοις ὅτι τῶν ἐν ἡλικία. ὡς γὰρ λαβῶν ἡ τὸ πρῶ
τον ἡ διοπέθῃς ἀεὶ ἀλλοῖο. χαρὶζόμενος τοῖς χρό
νοις ἐν χρόνῳ. ὡς ἡ παρῶν ὅτι τὸ πῖττάλακος τὸ ὑμῖν ὁ ἡ
γῆσάνδρος ὅτι καὶ πρῶτον πολέμῳ ἀεὶ σφῶν τῶν ἀξίνοις,
πρῶτον αὐτῶν αὐτῶν ταύτην ἡ πείλησεν ἐπαργεσίαν ἐν τῶ
δημῶν περὶ ἐγὼ πρῶτον ἐπήγειλα. καὶ ἐπειδὴ κερῶ
βυλος ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν ἐδημηγόρει καὶ ὄλων ἀπετόλμων
ἐν ἡμῖν πρῶτον οὗτοι πρὸς τῶν ἑλληνικῶν συμβουλόθεν
ἐνταῦθα ἡδη καταμειψόμενος αὐτῶν ὁ πῖττάλακος, καὶ
ἐκλογισάμενος ὅς τις ἂν πρὸς οἷς πνας ἐπολέμει εἰς ἐ
βουλόσατο. (δὲ γὰρ πάλιν τῆ λήξεν) ἡ συχίαν ἔχεν, ἔπει
τάπησεν εἰ π μὴ πρῶτον λαβῶν καμὸν κακόν. ἐνταῦθα δὴ
τὸ καλῶν νίκῃν ταύτην νειμικῶς ὁ ἡγεσάνδρος, ἀκονίπ
εἶχε παρ' ἐαυτῶν τῶν μαρτῶν τουτονί. καὶ ταῦτα, ὅτι ἐγὼ ἀλη
θῆ λέγω, πάντες ἴσα. τίς γὰρ ὑμῖν ὅς οὐ πᾶποτε εἰς τῶν
ἀφίκα, καὶ τὰς διεπάνας τὰς τετῶν οὐ τετῶν κεν; τίς οὐ τίς τούτων κώμοις καὶ μοιχίας πρῶτον οὐκ ἡθελῆ
καρπῆς πόλεως; ὁμοῦς ἡ ἐπειδὴ ἐν δικασίαι ἐσμεν, καί μοι γλαυκὸν χολαργίαν τὸν ἀφελόμε

A ne est opus: persuadet statim. Nam ad istam rem cō
ficiendam magnas vires habet improbitas, & auto
ritatem. Quamobrem vel ob hæc ipsa dignus est o
dio: Ut autem à Pittalaco discesserat, & ad Heges
andrum se contulerat: egre ferebat scilicet Pittala
cus, se tantum in istum argenti frustra, vt putabat,
insumpsisse: & ea quæ gerebantur, ferebat vt riuales
solent & itabat ad ædes illius. Quia verò eis mo
lestus erat, spectate quantum fuerit robur Heges
andri & Timarchi. Nam aliquando inebriati &
ipsi, cum collusorum nonnullis, & aliis, quorum no
mina non dicam, noctu in ædes, in quibus habita
bat Pittalacus, impetu facto: primùm vascula con
trierunt, & proiecerunt in viam talos agiles & ne
xiles, & alia instrumenta aleatoria, & coturnices at
que gallos, quos adamabat miserrimus ille homo,
occiderunt. Tãdem ad columnam alligatum ipsam
Pittalacum immanibus flagris ceciderant, idque
tam longo tempore, vt vicini etiam clamorem ex
audirent. Postridie Pittalacus id facinus indignif
simè ferens, nudus in forum venit, & in ara matris
deorum sedet. Cum autem, vt fit, turba homi
num concurrisset: metuentes Hegesander & Ti
marchus, ne sua petulantia per totam urbem pro
clamaretur (instabat autem concio) & ipsi & collu
sorum quidam accurrunt ad aram, ac circumstiten
tes, orant Pittalacum vt surgat: cum dicerent, totam
rem per ebrietatem factam esse, atque iste profectò
non dum hirco & aspero vultu, vt nunc, sed adhuc
vtilis, hominem barba prehendit, & illius arbitratu
se omnia facturum promittit. Tandem persuadet
homini, vt ab ara surgat, vt cui aliquid æqui præsta
re vellent. Vt autem è foro discesserat, non iam cū
curabant. Homo igitur iniuriam eorum grauius fe
rens, diem utriusque dicit. Quod autem in ius vocaf
set: videte magnum robur Hegesandri. Hominem à
quo nulla sibi orta fuerat iniuria, imò contrà, quem
ipse iniuria læserat, eumque non ad se attinentem,
sed publicum seruum ciuitatis, abduxit in seruitutē,
suum esse seruum asserens. Pittalacus igitur malis
vndique oppressus ad genua accidit homini per quā
bono est: quidam Cholargensis Glaucus, is eum as
ferit in libertatem. Post hoc fortitiones iudiciorum
fecerunt, sed progressu temporis cognitorem sum
pserunt Diopithem Senientem, popularem Heges
andri, & per ætatem illius consuetudine vsus. Dio
pithes susceptare differt negocium, aliud ex alio
tempus reis condonans. Vt autem Hegesander ve
strum suggestum conscenderat (quo tempore Ari
stophontem Axenientem oppugnabat, priusquam
is ei actionem illam minatus esset apud populum,
qua ego Timarchum ream feci) Crobylus item, fra
ter eius, conciones habebat: denique isti primi a
pud vos ausi fuerunt de republica Græcorum capes
fenda suadere: tum demum Pittalacus, repudiato
suo consilio, & ratione inita, qui & ipse esset, &
cum quibus bellum gereret: rectè sibi consuluit (ve
ra enim dicenda sunt) & quiescere statuit: bene se
cum agi putans, si nihil noui mali sibi daretur. Hic
demum Hegesander pulchram istam victoriam a
deptus, Timarchum apud se nulla cum molestia ha
buit. Et hæc verè à me dici, scitis omnes. Nam
quis vestrum est, qui nunquam * in forum cupedi
narium venerit, nec sumptus istorum spectarit?
aut quis, cum in istorum commessationes incidisset
atque adulteria, reipublicæ vicem non doluit? Ta
mè, quãdo in foro sumus, voca mihi Glaucōnẽ Cho

laigensem, qui Pittalacum afferuit in libertatem: & rel qua testimonia lege. Testimonia. Testatur Glauco Timari F. Cholargensis: Ego Pittalacum afferui in libertatem, cum ab Hegesandro ad seruitutem abduceretur. Aliquanto post me conuenit Pittalacus, seque dixit transigere uelle cum Hegesandro, & misisse ad eum de tollendis actionibus, tam ea qua ipse reum fecisset Hegesandrum & Timarchum, quam illa qua se Hegesander de seruitute: eodemque modo transigisse. Testimonium. Amphithenes testatur: Ego Pittalacum in libertatem afferui, cum ab Hegesandro ad seruitutem peteretur, & reliqua. Igitur & ipsum Hegesandrum uocabo uobis. Dictaui autem ei testimonium modestius quam mores eius postulent: sed paulo tamen euidentius quam Misgola. Neque uero nescio e iuraturum esse, & peieraturum. Cur igitur eum cito ad dicendum testimonium? ut uobis demonstrarem, quales soleat homines reddere istud studium: quam & contemptores Deorum, & despectores legum, & proflus omnis uerecundiae negligentes. Vocamini Hegesandrum. Testimonium. Hegesander Diphili F. Spiritensis testatur: Cum ex Hellesponto sum reuersus, deprehendi apud Pittalacum aleatorem, agentem Timarchum Arizeli Fatque ex illa notitia co usus sum: eadem cum eo uersatus ratione, qua prius etiam cum Laodamante. Non ignorabam eum neglecturum esse iusturandum, Athenienses, sed praedixi uobis. Quin illud etiam prauidео, cum nunc testimonium dicere nolit, statim in defensione proditurum: idque profecto minime mirum. Ascendet autem huc, uita antea facta fretus: quippe uir bonus, & malorum osor, & ignarus qui fuerit Laodamas: ob quem uos inter legendum testimonium tumultum excitastis. Nunquid audebo euidentius, quam pro natura mea, dicere? Dicite mihi quae so Athenienses: qui sese dedecore affecit apud Hegesandrum, non uidetur uobis scortatus esse cum scorto? aut quid insignis improbitatis praetermisisse, in ebrietate & solitudine? Non puratis Hegesandrum, ad peruulgata illa cum Laodamante acta * defendenda, quorum uos omnes estis conscij, superbe ei imperasse: ut ob imperiorum magnitudinem moderate se cum eo gessisse uideretur? Sed tamen uidebitis ipsum, & fratrem eius Crobylum, perquam accuratè & oratorie statim hoc proflire ac dicere: quae ego dicam, ea magna esse stultitiae: ac postulaturus, ut testes producam, qui aperte dicant, ubi egerit, quomodo fecerit, aut quis uiderit, aut quae ratio fuerit? impudenti utentes oratione. Neque enim ego uos tam obliuiosos esse arbitror, ut non memineritis legum, quas recitari paulo ante audiistis, in quibus scriptum est: Si quis aliquem Atheniensium ad id negotium conduxerit, aut si quis sese elocari: tene ri maximis & pribus pœnis? Quis ergo adeo miser est, qui perspicue uelit tale perhibere testimonium: unde, si uerum dixerit, ostendat, se extremum supplicium commeruisse? Itaque illud est reliquum, ut qui passus est confiteatur. Verum ob hoc accusatur, quod his admissis, contra leges con ciones habeat. Uultis igitur, ut totam rem omittamus, nec inquiramus scilicet? Egregie profecto urbs incoletur: si quae ipsi re ipsa fieri scimus: ea nisi quis nobis huc progressus, simul euidenter & impudenter suo testimonio confirmarit, propterea obliuiscemur? Idque uel exéplis intelligite. Est aut necessarium scilicet, exépla esse cōsimilia Timarchi mo

Exagitatio testis.

Occupatio Signa potius quam testimonia spectanda esse.

νον εις ελδουθειαν τον πιτταλακον, η τας ετερας μαρτυ ριας αιαζινωσαι. Μαρτυρια. Μαρτυρει Γλαυκων ημας ου χολαργαις, εγω αζομυρον εις δουλειαν απο ηγησανδρου πιτταλακον αφειλομην εις ελδουθειαν. χρονω δ' υστερον ελθων παρος εμε πιτταλακος εφη βελεσται δηλυθιωαι τα παρος ηγησανδρον & παροσπαμψαι αυτω, τας δικασ αεραδ, ω τε αυτος ενεκαλεσατο ηγησανδρον η ημαρ χον, και ω ηγησανδρος τ δουλειας αυτον η διελυθησεν ωσαυτως. Μαρτυρια. Αμφιθενης μαρτυρει εγω αζομυ ρον εις δουλειαν απο ηγησανδρου πιτταλακον αφειλομην εις ελδουθειαν η τα εξ ης. ακουη η αυτ υμιν κελισω τ ηγησανδρον. γεγραφα δ' αυτω μαρτυριαν κοσμοτερον μη η κελι εμεινον μικρω η σιδεσται η τω μισγολα. και αζω δ' οπ εδομει η εδομησησει, δεξ η ουω αυτ κα λω επι τ μαρτυ ριας, η υμιν επι δεξω, οιοις α περιεζη η αιθεροστοις το επιτηδευμα τ το ως καταφρονουωτας μεν τ ησ δεων καταφροντας η ταινομεις, αληγωερος η εχρησ παρος απασαν αιχμηλω. κελει μοι τ ηγησανδρον. ΜΑΡ ΤΥΡΙΑ. Ηγησανδρος δε φίλου απειριδης μαρτυρει, οτε κατεπλωσα δε ελλησποτου, κατελαβον ωζω πιττα λακω τω κωβουτη δεξ εβοντα, τ τιμαρχον τ αριζηλης η δε εμεινης τ γωσσεω εχρησάμην ημαρχω ομιλων τη αυτη αρσει, η η το παροσπαμψον λαοδαμνη ου κηγνοου, οπ καταροφεται τ ορκον, α αθλωαγοι αλλα η παροσπαμ ψον υμιν κελισω δ' μοι παροσπαμψον εστιν, οπ επειδη ηνω οικε ετελει μαρτυρειν, αυτηα παρεισιν εν τη εδομολογια, η ου δεν μα διαθαωμασον αναθισε ηδ οημα δευεσ πσειον τω βιω. ανηρ καλος και χαρδης η μισοπονηρας, η τον λαο δαμωτα, ος ης ωω, ου γη ωσπων, εδ ω υμεις ανεδορυβη σατε, τ μαρτυ ριας αιαζινωσικομης, αρα γε παροσπαμ ψομ η σαφεστερον ειπειν, η κτ τ εμαυτ φουσι: επατε μοι παρος τ διος η η η αλλων θεων, α αθηναιοι, ος ης αυτον κατηχουε παρος ηγησανδρον, ε δοκει υμιν παρος τ πο ρνον πεπορευεσται; Η τinas ουκ οιομυ αυτικε καταβολεσ ποιειδεσ δεδουθειας, παρονοουωτας ε μονουμωμοις: και οιδε τ ηγησανδρον εδομολογησον τας παρος τ λαοδαμνα τα παροσπαμψον τας παροσπαμψον, ας υμεις απαντες σωμισε, καταροφανα τα επιτηδευμα εδομολογησ, ως τ τούτε κατα ρβολαις αυτον δεξαυτα μεξια δεξ παροσπαμψον. αλλ ομωσ εφειδε οπ η μεγα εδομολογησ ε ρητορικως, αυτος και ο αδελφοσ αυτε κελισω αυτηα μεγα δευρο αναπηδη σαντες, ταυτα μω εη πολλησ αβελτηριασ ηησουσιν, α εδω λέγω αζιωσσαι δε με μαρτυ ριασ παροσπαμψον δεξ η η μαρτυ ριασ οπ η καταροφεται, οπως εποιει, η ης ειδει; η ης ωω ο εδομολογησ: καταροφω οημα αιαιδης λέγοντες. ου γδ οημα εζωγε υμασ επως εδομολογησ μονασ εη) ως τε αμνημονειν, ο λισω παροσπαμψον ακουσάτας αιαζινωσικομην τ ησ νομων, εν οισ γεγραπται, εαη ης μωδωσση) ηνα αθηναιον επι ταυ την τ παροσπαμψον, η εαη ης αυτ μωδωσση, ενοχον εη) ταισ με ρισοις και τοις ισοις επιτημοις: ης ουω ουτω τα λγίπωροσ εστιν ανθρωποσ, ος ης αυ εδελησσε σαφωσ τ τοιωυτην μαρ τυριαν μαρτυ ριασ δε ης υπαρχε αυτω, εαη τ αληθη μαρ τυρη, εδομολογησ ενοχον οντα αυτ τοις εχατοις εδομολο γησ. και εν καταροφισπον εστι τ πεπορευεσται ομολογειν. αλλα δεξ τ το κελισω, οπ ταυτα παροσπαμψον, ωζω τας νομεις, εδη μιλορη βελεσται εν το όλον παροσπαμψον αφωμω, η μη ζητα μωσση τ ποσφδωσ, και λωσ αρα τ πόλιν οικησσομην, ει α αυ τοι ερω ισωμην ηζομωνα, ταυτα εαη μητις ημιν δευρο παρελθων σαφωσ αμα η αιαιζινωστωσ αυτος μαρτυρησση, δεξ τ το εδομολογησ. και εαη δε η εν παραδειμωσται. αιαιζη η ισωσ εσαη παραπλησια τα παραδειμωσται εη) τοις εδομοις

νεδται αήρη) νόμος κη η αλήθεια κη δεδεντα φανερα Α
 όδης δι ης οι τα μέγιστα κακούργουτες, αποφύξον). τίς
 γδ η τή λαοπεδύτη, η τή κληπτικόν, η τή μοιχών, η τή αι-
 δροφόνων, η τή τα μέγιστα μόν άδικοιτων, λαθησά η τή
 το πορατόντων, δάσει δίκην. κη γδ ποιτών οι μόν έω-
 αοτοφώρα αλόνητες, αη μόν όμολορωσι, τωδραχημα τω
 θαιάτω ζημιουόται οι η λαδόντες, η εξαρονοι γινόμενοι,
 κέωνται εν τώ δικαστηρίοις, ούρίσκη) γδ η αλήθεια εν
 τή εικότων, κη σαθε η τωδραχίμα πτη βουλή τη όξ
 αρείου πάγυ, τω άκριβεσάτω σηεδρίω τή εν τη πόλει.
 πολλοί γδ έργω ηδη έναρχος τε τωρήκη εν τω βελού
 πρίω τούτω, εν πάνυ ειπόντας έ μέρτωμας πορισαμένες,
 αλόνας ηδη δε πνας κη καώς πάνυ διαλεχθέντας, κη τω
 γμα αμέρτωρον έργότας, οίδα νικησάντας, ού γδ εν τή λυ-
 γρου μόνον ού η εν τή μέρτωρον, αλλ όξ εν αυτοί σωσί-
 σαι κη εξαπτασιν τήν ψήφον φέρουσι. τοιγαρτοι διατε-
 λει τώτο τό σωδρίον δώδοχιμου έν τη πόλει. η αυτον
 τώνω ξόπον, ώ αθηναίοι, κη υμείς η κέισιν ταύτην ποιή-
 σαθε, κη πορπον μόν υμίν μηδέν έσω πισότερον εν αυτοί
 σωσίσε έ πάπειθε κη εν μέρτω τούτω έπειτα τό πορα-
 γμα θωρείτε μη εν τή παρότιος, αλλ εν τή παρεληλυ-
 θότος χρόνοι μόν γδ εν τή παρεληλυθότη χρονω λερό-
 μοροι λογοι κη εν μέρτω, κη τή τούτου έπιτηδύμα-
 των, δια τίν αλήθειαν ελέγηστο. οι δ εν τη η τή ημέ-
 ρα ρηθισόμενοι, δια τίν κέισιν, τής υμετέρας απατης εί-
 νεκα, άπόδοτε ού τίν ψήφον τω πλείονι χρόνω κη τη α-
 ληθεία, έ οίς αυτοί σωσίσε, κη τοι λογογράφος γε τις φη-
 σιν, ό μηχανάμορος αυτοίς τίν άπολογίαν, εναντια με-
 λέγειν έμαυτώ εί γδ δηδοκή η αυτοί δυνάτον, η αυτ
 ανθροπον πεπορεύσασαι κη τα παρ έω κη τε δηδωέναι.
 τό μόν γδ η μέρτω κη κη εν τή σωμα, παμδος είναι φη-
 σι τό η τα παρ έω κη τε δηδωέναι, ανδρός. εν η τής κα-
 ταιρώνοντας έαυτοίς, μισοίς τρησι πορατέσασαι τή πορα-
 γμάτος, άποταυμάζων ού κη έέρχεται, κη τερατόλο-
 μος κη τήν άργραν, εί δειτ πεπόρονδύκε τε κη τα παρ έω
 κη τε δηδωέναι, εί δε τις άγνωεί ταύτα όπως έχει, έρω σα-
 φέσερον αυτα περιέσσομαι διορίσαι τω λογω. έως μόν
 γδ * ανθρκει η τις έπι κληρου ούσία, μν ηρήσανδρος ό
 πετον έχων, έρημια, κη τό άργύριον, ό έχων η λθεν εν τής
 μν τιμομάχου άποδημίας ησαν έπι πολλής άσελγείας
 κη άφρονίας, έπειδη η ταύτα μόν άπολώλει, κη κη τε-
 κη κη τε, κη κη τε, ούτοσι δ έξωρος ενίε-
 το είδίδου εί αιώτως ούδεις ούδέν η δε βδελυρα φύσις
 κη ανόσπος αεί τούτου τή αυτ ή επεδύμει κη καθ ή περ
 βολών άκρασίας έπερον έφ έτέρω όπιταγμα επάτατε.
 κη μηδέν άπεφέρετο εις τό κη η μέραν έδος εν ταύτα
 ηδη έτεράπετο έπι τό καταφαγειν τίν παρ έω ούσίαν,
 κη ού μόνον κη τε φανεν, αλλ εί οίον τ είπειν κη κη τε-
 πιν, κη γδ ούδέν τής αξίας έχασον τή κη κη τε απέδι-
 δοτο ούδ είδύωατ άναμύεν τό πλέον ούδέν τό λυσιτε-
 λου, αλλά τή ηδη δουλοικουδίου απεδίδοτο. ούτως η-
 παίγυτο σφόδρα πορος τής ηδονας τούτω γδ κατέλιπεν
 ό πατήρ ούσίαν άφ ης έτερος μόν αν έλειτέργη είδέν η κ-
 δ έ αυτ διατυλάξω ενδυνήθη. Οικίαν μόν γδ όπιδεν τής
 πόλεως έχων κη σφηττοι άλωπικησι η έτερον χωρίον
 χωρείς η οικέτας δημουργούς τής σκυτοτομικής τέχνης
 εννεα η δίνα ων έχασος τέτω δν όβολοις απέρρεε η η-
 μέρας ό δ η γεμων τή εργασηρίου, ξιώβολον, έπι η πορος τούτοις, γυάμη αμόρτω έπισα μόνυ έργάσειται κη
 έργα λεπτα εις τίν άργραν κη φέρουσαν κη άδρα ποικιλτήν. κη όφείλοντας πνας αυτα άργύριον κη έπιπλα.

sed ex testimoniis: tolletur & lex & veritas, & eui-
 dens monstrata erit via, qua homines maximis
 constricti facinoribus elabantur. Quis enim aut
 graffator, aut fur, aut adulter, aut homicida, aut gra-
 uissimorum scelerum designator, modò occulte fa-
 ciat, dabit poenas? Inter hos enim, ij qui in ipso fa-
 cinore deprehenduntur, & fatentur: Itatim occidun-
 tur, qui autem clam fecerunt, & inficiando sunt, in
 iudicium adducuntur. Veritas enim coniecturis
 quibusdam verisimilibus indagatur. In quo uti
 potestis exemplo senatus Areopagici: quo nul-
 lullu est vrbe diligentius conciliu, multos .n. egovidi
 nuper in ea curia, cu optime dixissent, & testes pro-
 duxisset, succubuisse: atque etiã aliquos, causa male
 perorata, & nullis testibus confirmata. vicisse.
 Neque enim ex oratione duntaxat, neque ex testi-
 bus: sed ex sua conscientia & indagatione suffra-
 gium ferunt. Itaque hoc concilium in vrbe sem-
 per est cum autoritate. Ad eundem igitur mo-
 dum & vos, Athenienses: in hac facite controuer-
 sia: ac primu nihil vobis sit credibilius eo quod
 ipsi scitis, ac persuasum habetis de Timarcho.
 Deinde rem aestimate non ex presentia, sed ex pre-
 terito tempore. Nam qui sermones superiori te-
 pore fiebant de Timarcho eiusque studiis: eo
 quod veri essent, fiebant. Qui autem hoc die di-
 centur: propter hoc discrimen: vestri decipiendi
 gratia. Apponite ergo calculum longiori tempo-
 ri, & veritati, & conscientiae vestrae. Enimvero sciri
 ptor quidam orationum, qui defensionem eis con-
 cinnas, me ipsum pugnare mecum asserit, neque e-
 nim ei posse fieri videtur, ut idem homo & qua-
 estum corpore fecerit & decoxerit. Nam peccatum
 aliquod in suum corpus admisisse, id pueri esse ait:
 patrimonium autem per luxum absumpsisse, viri.
 Præterea eos qui semetipsos probris aticiant, ob
 eam rem exigere mercedes asserit. Proinde admi-
 rabundus circuit in foro: portenti esse simile dicti-
 tans, si idem & quaestum corpore fecerit, & deco-
 xerit. Quæ si quis est qui nesciat quomodo se ha-
 beant, ego dabo operam ut verbis ea definiam pla-
 nius. Nam dum opes orba puella, quam Hegesander
 Timarchi maritus duxerat, sumptus tolerare
 poterant, & ea pecunia quam ex Timomachea pe-
 regrinatione retulerat: luxuriosissime lautissime-
 que vivebant. Sed cum & illa perissent, alea & cupe-
 diis exhausta: & iste iam exoletus esset, nemo que
 iam, ut fieri solet, quicquam ei largiretur: ingenium
 autem eius importunum & nefarium eadem sub-
 inde postulare: & pro inexplebili intemperantiæ
 siti aliud atque aliud imperaret, quod pro quotidiana
 consuetudine absumeretur: tum demum ad pa-
 ternas facultates deuorandas se couertit. neq; verò
 deuorauit solum, sed si dici fas est, etiam exhaust.
 Neque .n. iusto quamque possessione precio distra-
 xit, naq; auctionatus est, aut vtilitatis rationem du-
 cere potuit: sed tanti vendidit, quantum in præsen-
 tia offerebatur. Tãto impetu ad voluptates ferebat-
 ut. Nã eas illi pater facultates reliquerat, vnde ali-
 etiã reipublicæ cotulisset: eas verò ille ne cõseruare
 quidem potuit: videlicet, domũ * urbanam, fundũ
 Sphettium, aliud prædium Alopæcense, præterea
 feruos futuriæ artis peritos noue aut decem: quorũ
 quisq; binos isti obolos in dies singulos pēdebat,
 opificij verò magister ternos. id hæc mulierẽ byssi

Occupatio
 Non inter
 se pugnare
 eius oratio
 nem qui di-
 cat, eudem
 & decoxerit
 se & corpo-
 re fecisse
 quaestum.

Patrimoni-
 um à Ti-
 marcho
 veditum.

texenda peritam, & subtilia opera in forum afferre solitam, & hominem prhygionem, & quosdam obaratos, suppellectilia denique. Et hæc ut verè à me dici constet, nunc demum eos producam, qui planè atque apertè re ipsa testificètur. Neque. n. hic vltimum periculum aut dedecus, vt illic, verum testimonium perhibenti, accedet. Nam vrbanas ædes Nauticrati, Comico histrioni vendidit. Pòst autem eas à Nauticrate X X. minis emit Cleænetus, chori magister: fundum emit ab eo Mnesitheus Mirrhynusius, amplum illum quidem, sed istius culpa prorsus tribulis & scētibz obsitū. Alopæcēse porrò prædiū quod à mœnibus X I. aut X I I. stadia distat, supplicante & obtestante matre vt retineret, neque vèderet, &, si non in aliud, saltem ad sepulturam suā referuaret: ne ab eo quidem prædio abstinuit: sed id quoque duobus drachmarum millibus vendidit: neque ancillarum aut feruorū vllum retinuit: sed omnes venundedit. Quæ non fingi à me, ex eo intelligitur, quod testimonis declarabitur, hæc ei à patre relicta fuisse, quæ si se vendidisse negat: corpora feruorum in conspectū producat eū dem etiā uti æs alienum reliquisse, idque ab isto absumptum esse: Metagenis Sphettij testimonio probabo: qui quidè illi amplius X X X. minas debuerat: id verò quod reliquum fuerat, defuncto patre reddidit, septē minas. Accerse mihi Metagenem Sphettium. Sed primum omnium lege Nauticratis testimonium, qui ædes emit: & cætera cape omnia, quorum in oratione mentionem feci, testimonia. Iam patrem eius argenti nō parum possedisse, quod iste dissipauit hoc vobis demonstrabo. Veritus enim munera publica, possessiones quas habuit vendidit, præter prædia supra cōmemorata: videlicet alium agrum Cephusiensem, Amphitropenses officinas duas in argētifodinis: alteram in Aulone, alteram ad Thraylū eas autē vnde sit cōsecutus, exponam. Tres fuerunt fratres. Eupolemus lanista, Arizelus istius pater, & Arignotus, etiam nunc superstes, senex, orbis oculis. Horum primus obiit Eupolemus, non diuiso patrimonio. Secundus Arizelus, Timarchi pater: qui dum viuebat, omnes facultates tractabat propter Arignoti morbum, & oculorum calamitatē, atque obitū Eupolemi: certamque Arignoto pecuniā, quā ei pro victu ordinarat, pensabat. Vt autem Arizelus etiam, Timarchi pater obierat: primis quidem temporibus, dum iste puer adhuc erat, Arignoto à tutoribus equa omnia præstatur. Posteaquam verò album ciuitatis inscriptus est Timarchus, atque opes in suam redegit potestatem: repulso homine sene & calamitoso, eoque patruo suo, cum facultates occultauit, tum Arignoto nihil suppeditauit: sed in tantis opibus nomen inter inopes & caularios dare passus est. Denique, id quod est omnium grauissimum, cum senex in opum explorationi nō interfuisset, atque senatui pro mercede impetranda supplicasset: iste cum & senator & præses eo die esset, illi patrocinari noluit: sed amittere mercedem senatoriā passus est. Quæ ut verè me dicere constet voca Arignotum, eiusque testimoniū recita. Testimonium. At verò, dicet quispiam, eum paternis ædibus venditis, quasdam alias in vrbe cōparasse: ac pro fundo, & Alopæcēsi prædio, & opificibus, ac cæteris, in argenti fōdinas aliquid contulisse, vt & patrē eius olim. Atqui res se ita non habet. Nihil restat, nō domus, non villa, non fundus, non ferui, non æs alienum, non aliud quicquā, vnde homines

Sordes & iniuria in patrum.

Occupatio Nihil esse Timarcho reliqui præter flagitia: & commemoratio peculæ eum, & malè gestæ reipublicæ.

A δὲ π ἢ ταύτ' ἀληθῆ λέγω, ἐν ταῦτα μὲν τοι νῆ δια σαφῶς πάνυ καὶ δὲ γὰρ ἴδην, ἐρίω μαρτυροῦμαι ὑμῖν τοῖς μαρτυραῖς παρέξομαι, οὐδεὶς γὰρ κίνδυνος ὡς περ ἐκεῖ, ἐδ' ἀργύρηι ποροσέσται οὐδεμία, πρὸ ταλινθῆ μαρτυροῦμαι, τὴν μὲν γὰρ οἰκίαν τ' ἐν ἄσει ἀπέδοτο δὸ δὲ ναυσικρατεῖ τὰ καμικὰ ὑποκειτῆ ὕστερον δὲ αὐτ' ἐπώριατο ὡς δὲ τ' ναυσικρατεῖς εἴκοσι μινῶν κλεάνετος ὁ χοροδιδάσκαλος τὴν δὲ ἐξαπατῆ ἐπώριατο παρ' αὐτῆ μησιθῆτος ὁ μὲρρὶνέσιος, τό περ μὲν πολὺν, δεινῶς δὲ ὄνηρω μόνον ὑπο τοῦτου, τὸ δ' ἀλωπεκῆσι χωρίον, ὃ μὲν ἀποδεν τ' τείχεος, ἐνδεκα ἢ δώδεκα σάδρα ἰκελ δούσης καὶ ἀπλοδούσης τ' μήσος, ὡς ἐγὼ πυροδνομα, εἶσαμ καὶ μὴ ἔποδοδαται, ἀλλ' εἰ μὴ τι ἄλλο, ἐν ταφίωμα ὑπολιπεῖν αὐτῆ ἐδ' τοῦτου τ' χωρίον ἀπέρεται ἄλλα καὶ τὰ ἀπέδοτο διχαλίον δραχμῶν καὶ τῶν δευραπαμῶν ὃ τῶν οἰκετῶν ἐδένα κατέλιπεν, ἀλλὰ πάντας πτωρακε καὶ ταῦθ' ὅτι ἐ ψόδομα, ἐγὼ μὲν ὡς κατέλιπεν αὐτῶν ὁ πατήρ, μαρτυραῖς παρέξομαι. δὸ δὲ εἰ μὴ φησι πτωρακεναι, τὰ σάματα τ' οἰκετῶν ἐμφανῆ ὡς ὄρα ἔπειτ' ὡς ἢ καὶ ἀργύριον πειν ἐδάνειζεν, ὃ νομισαμίμος δὸ δὲ ἀνήλωκε, μαρτυρα παρέξομαι ὑμῖν μεταχρησῆτον σφῆτιον, ὃς ὠφέλιπτε μὲν ἐμείνω πλείους ἢ ἑξιάκοντα μναῖ ὃ δὲ μὲν ὑπολοιπον, τελευτήσαντος τ' πατρὸς, τότε ἀπέδωκεν ἐπὶ μναῖς τιμάρχω, καὶ μοι κἀκεῖ μετὰ χρησῆ τ' σφῆτιον πασῶν ἢ ποροσῆται ἀνάγνωδι τὴν ναυσικρατεῖς μαρτυρίαν τὰ τ' οἰκίαν ὠριαμῆς, καὶ τὰς ἄλλας ἀπίστας λάβε, ὡς ἂν ἐμνήσθην ἐν τῶν λόγω. Μαρτυρία. Ὡς τοῖν ἐκέκτητο ὁ πατήρ αὐτῆ ἀργύριον ἐκ ὀλίγον, ὃ δὸ δὲ ἢ φανήκε τὸ ἐμνῆσθαι εἰσω. φοβηθεὶς γὰρ τὰς λειτουργίας ἀπέδοτο ἃ μὲν αὐτῶν κτήματα ἀδὺ τῶν ἀπίστας εἰρηδίων χωρίον, κηφισίαν ἔτερον ἀγρόν ἀμφιξοπῆσιν ἐργασῆρια δύο ἐν τοῖς ἀργυρίοις, ἐν μὲν ἐν αὐλῶνι, ἔτερον ἢ ὀπιθρασύλω, ὃ δὲν ἢ ταύτ' ὑπόρησεν ἐγὼ ἐρῶ ἴσαν οὐ τοῖς εἰς ἀδελφοί, δὲ πολέμοις τ' ὁ παδοξίθης, ὃ ἀρίζηλος ὁ τῶν πατέρ, καὶ ἀρίζητος, ὃς ὅτι καὶ νῦν ποροσέσταις, διεφθαρμένους τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦτον ποροσῆται ἐτελευτήσεν, ἀνεμήτου τ' οὐσίας ἔσσης, δὲ πολέμοις, δεύτερος δ' ἀρίζητος ὁ τιμάρχου πατήρ. ὅτε δὲ ἐξῆ πᾶσαν τ' ἐσίαν διεχίριζε, δὲ τ' νόσον καὶ τ' συμφορῶν τὴν ὡς τὰ ὀμμάτα τ' ἀρίζωτου ὃ δὲ τὸ τετελευτήκεναι τ' δὲ πολέμοις, καὶ τὴν εἰς ξοφίω σωταξάμδος ἐδίδου τῶν ἀρίζωτῶ. ἐπειδὴ ἢ καὶ ὁ ἀρίζηλος ἐτελευτήσεν, ὁ τιμάρχου τοῦτου πατήρ τρεῖς μὲν ποροσῆται χροῖοις, ἕως πῆς ἦν δὸ δὲ, ἀπαντα τὰ μέγιστα παρὰ τῶν ὀπιθροπῶν ἐγῆετο τῶν ἀρίζωτῶ, ἐπειδὴ δὲ, ἐν εἰράφῃ τιμάρχος δὸ δὲ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, καὶ κῆριος ἐγῆετο τ' ἐσίαν πωροσῆται μδος ἀδρα ποροσῆται, καὶ ἠτυρηκότα, θεῖον ἑαυτ' τὴν ἐσίαν ἠφανίσεν καὶ τῶν ὀπιθροπῶν ἐδὲν ἐδίδου τῶν ἀρίζωτῶ ἀλλὰ ὡς εἰδὲν ἐν τοσαύτης ἐσίαν ἐν τοῖς ἀδυνατοῖς μιδοφορεῖται, καὶ τὸ τελευτήσων, ὃ δὲ δεινότατον, ὄπολοιφθεῖτος τ' ποροσῆται τ' γνωμένης τοῖς ἀδυνατοῖς δουμασίας, καὶ ἠκετηρία δέντος εἰς τ' βελίω ὑδρ' τ' μιδοβελευτῆς ὡν, καὶ ποροσῆται ἐκάνω τὴν ἡμέραν, ἐκ ἠξίωσεν αὐτῶν συνήπειν ἀλλὰ ὡς εἰδὲν ὄπολοσῆται τὸν ἄ ποροσῆται μιδοτ' ὅτι δὲ ἀληθῆ λέω, καὶ μοι ἀρίζωτῶν σφῆτιον, ὃ τ' μαρτυρίαν ἀδελίνωσκε. Μαρτυρία. ἀλλ' ἴσως ἀν τις εἴποι, ὡς ὄποδομδος τὴν πατρῶν οἰκίαν, ἔτερον ἄλλοδὲ πε τ' ἄστος ἐκτήσατο, ἀντὶ ἢ τῆς ἐξαπατῆ καὶ τῆ χωρίου τῆ ἀλωπεκῆσι, καὶ τῶν δημορῶν, καὶ τῶν ἄλλων εἰς ἀργυρία τι κατεσιδῆσται, ὡς περ καὶ ὁ πατήρ αὐτῆ ποροσῆται ἀλλ' οὐκ ἐστὶ τῆ τοῖσιν οὐδὲν, οὐκ οἰκία, οὐκ σιωκία, οὐκ χωρίον, οὐκ οἰκέται, οὐκ δάνεισμα, οὐκ ἄλλ' οὐδὲν, ἀφ' ὡν ἀντὶ ποροσῆται μὲν

μὲν

ζυμῶς αἰ δὲ ἐμὲ γαλήνῃ μαρτυρίας* φησὶ παρέξ-
 εἶναι ἢ ἔτε ἔροτα δίκαιον φέρω ἔτε τοῖς κάλλει δὲ
 φέροντας φημὶ πεπορευῆσθαι οὐτ' αὐτὸς ἔξαφνοῦμαι μὴ
 οὐ γερνέειν ἔροπος, καὶ ἐπὶ καὶ νῦν εἶπ' ἴσας τε οὐτ' ἑρ-
 ἴμας γνοῦμαι πρὸς ἑτέροις φιλονεικίας καὶ μάχαι ἐκ
 ἀφνοῦμαι μὴ οὐχὶ συμβεβηκέναι μοι. καὶ ἢ τῷ ποικίλ-
 ῶν φασιν οὐτοῖς με πεπορευῆσθαι, τὰ μὲν ὁμοιογῶν. τὰ δὲ ἔξ-
 αρνοῦμαι μὴ τὸν ἔχεν τ' ἔροπον, ὃν οὐτοὶ δὲ φέροντες
 παρέχον. ὁ εἰζομῆ δὲ εἶπ' τὸ μὲν ἔραν τῷ καλῶν καὶ σω-
 φροῦν φιλανθρώπου πάθος καὶ δυνάμωνος ψυχῆς. τὸ δὲ
 ἀσελγαίνειν ἀργυρῆς πινὰ μισοῦ μὲν, ὑβριστοῦ καὶ ἀπει-
 δεύτου ἀνδρὸς ἔραν εἶπ' ἠγροῦμαι. καὶ τὸ μὲν ἀφροσύνης
 ἔρα δὲ φημὶ καλὸν εἶπ' τὸ δὲ ἐπαρθεῖν ἄμισθον πεπορευ-
 ῆσθαι, αἰσχρὸν ὅσον ἢ ἑκάτερον τούτων ἀπ' ἀλλήλων διεσπ-
 κει, καὶ ὡς πολὺ δὲ ἀφέρει ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὑμῶν περιέσο-
 μαί λόγους διδάσκων οἱ γὰρ πατέρες ὑμῶν, ὅδ' ἔρα τῷ ἐ-
 πιπιδ δὲ μὲν, καὶ τῷ ἐν φύσεως ἀναγκῆσαν κακῶν καὶ
 ἀγαθῶν ἐνομοθέτων, ἀ τοῖς ἐλδοτέροις ἠγροῦμαι εἶπ'
 ποικίλα. ταῦτα τοῖς δούλοις ἀπείπον μὴ ποιεῖν. δούλον
 φησιν ὁ νόμος μὴ γυμνάζεσθαι, μηδὲ ξηραλωφῆν ἐν ταῖς
 παλαίστραις, καὶ οὐκ ἐπὶ ποροστέρας, τὸν δὲ ἐλδοτέρον ἀ-
 λείπει καὶ γυμνάζεσθαι. ὁπότε γὰρ οἱ νομοθέται τὸ κα-
 λὸν τὸ ἐπὶ γυμνασίων κατεδίδουσι, ἀπείπον τοῖς δού-
 τοῖς μὴ μετέχειν, τὰ αὐτὰ νόμου ἠγροῦμαι, ὡς ἐκείνης ἐπά-
 λου, τοῖς ἐλδοτέροις ποροστέρας εἶπ' ἐπὶ τὰ γυμνασία. Πά-
 λιν ὁ αὐτὸς εἶπ' ἐπὶ νομοθέτης, δούλον ἐλδοτέρου παι-
 δὸς μὴ ἔραν μὴ τ' ἐπακολουθεῖν, ἢ τὴν πειθαγῆ τῆ δημοσίας
 μάστιγι πενήτικον πηλάς. ἀλλ' οὐ τὸν ἐλδοτέρον ἐκώ-
 λυθεν ἔραν, καὶ ὁμιλεῖν, καὶ ἀκολουθεῖν ἔρα βλαβὴν τῷ
 παιδί, ἀλλὰ μαρτυρεῖν σωφροσύνης ἠγροῦμαι το συμβά-
 νειν. ἀπύρου δὲ οἶμα καὶ ἀδύνατον ἐπὶ ὄντος κείνου τὸν
 ὄντως δύνου καὶ μὴ τὸν ἐροῦντα σωφρονίζει, καὶ τοῖς φι-
 λίας λόγους εἰς τὴν φρονοῦσαν καὶ ποροστέραν ἠλικίαν
 ἀναβάλλεται. τὸ δὲ ἐπακολουθεῖν ἔρα εἶπ' ἐπὶ, φερεται ἔ-
 φυλικῶν σωφροσύνης ἠγροῦμαι τοῖς ἐπὶ κείνων. τοιγὰρ τοῖς
 τοῖς τῆς πόλεως μὲν ἀεργάτας, ταῖς δὲ ἀρεταῖς ἔρα φρονο-
 ῦσθαι ἀρμόδιον ἔρα εἰσοργεῖτονα ὁ σόφρον καὶ ἔνομος εἶπ'
 ἔρωτα, εἶτε ἔροπον αὐτὸν καὶ ποροστέραν, τοιοῦτοις ἐπα-
 δευσει, ὡς τε τοῖς ἐπαμνηστῆς τὰ ἐκείνων ἔρα κατὰ δε-
 σπόμεν εἶπ' ἐν τοῖς ἐπικρίτοις τῷ ἐκείνοις ποροστέρας
 νων, ἐπειδὴ ἢ ἀγγλῶς καὶ παρ' ὁμιλῆς μέμνηται, καὶ ὁμήρου,
 καὶ ἑτέρον ποιητῶν, ὡς τῷ μὲν δίκαιων ἀνικῶν παι-
 δίας ὄντων ὑμεῖς ἢ ἀρχήμονες πινες ποροστέρας εἶπ',
 καὶ ἔρα φρονοῦσθαι ἴσοιαν τὸν δῆμον ἢ εἰδῆτε, ὅτι καὶ
 ἢ μείς τί ἢ δὴ ἠκούσαμεν καὶ ἐμάθομεν λέξομεν καὶ
 ἢ μείς καὶ τούτων ἐπειδὴ γὰρ ὅτι χειροῦσι φιλοσόφων
 ἀνδρῶν μέμνηται, καὶ κατὰ φέρειν ὅτι τοῖς ἐπιμυθίοις
 ἐν τῷ μέγῳ λόγους δεωρήσατε ἀποβλέψαντες, ὡς ἀθη-
 ναῖοι, εἰς τοῖς ὁμοιογῶν μὲν ἀγαθῶν καὶ χρησῶν ποι-
 τῶν, ὅσον κεχωρῆσθαι ἐνομοῖται τοῖς σόφρον, καὶ τῷ
 ὁμοίων ἔροτας, καὶ τοῖς ἀρεταῖς, ὡν οὐ καὶ, καὶ τοῖς ὑ-
 βριστάς. λέξω δὲ ποροστέρας μὲν καὶ ὁμήρου, ὃν ἐν τοῖς
 ποροστέρας καὶ σωφροῦσθαι τῷ ποιητῶν εἶπ' τὰ ἴσο-
 μῶν. ἐκείνος γὰρ ποροστέρας μέμνηται καὶ παρ' ὁμιλῆου
 καὶ ἀγγλῶς, τὸν μὲν ἔροτα καὶ τὴν ἐπὶ ὄντων ἀνδρῶν
 τῆς φιλίας ἔρα κρύπτεται ἢ ἠγροῦμαι τὰς τῆς δόμοις
 ἔρα βολὰς κατὰ φέρει εἶπ' τοῖς ποροστέρας δούλοις τῷ
 ἀρεταῖς. λέγει γὰρ ποροστέρας ἀγγλῶς ὁμοιογῶν τὸν τῷ
 τῶν ἀναμνηστικῶν, ὅτι τὴν ἔρα κείνου τὴν πατέρα τὸν παρ' ὁμιλῆου τὸν μισοῦσθαι, ἀκὸν ἐφ' ὄντων

A ac verberibus ob eam rem mihi factis. Ego verò
 nec honestum amorem reprehendo: neque homines
 fortuna præstantes impudicitia arguo: nec ipse infi-
 cias eo, me propensum esse ad amores: neque e-
 tiam æmulationes & pugnas cum aliis, hodie quo-
 que ex ea re oriri solitas, & mihi accidisse nego. De
 poë matis autem quæ me fecisse dicunt, eorum quæ
 dam agnosco: quædam ita esse, vt ab istis corrupta
 proferantur, non concedo. Amorem porro hone-
 storum & modestorum, humani affectus & libera-
 lis animi esse statuo: sed pecunia redimendi aliquæ
 petulantiam, viri iniurij, & insciti munus esse arbi-
 tror. Atque etiam citra corruptelam amari, ho-
 nestum & affirmit: sed mercede addictum se pro-
 stituere, turpe. Quantum autem inter horum v-
 trumque interfit, quantoque opere differant: post
 vos edocere conabor. Patres enim vestri, cum de
 vitæ ratione, hisque tum malis leges ferrent, quæ na-
 turæ afferret necessitas, tum bonis quæ ingenuos af-
 fectare deceret: hæc seruis interdixerunt. Seruus, in-
 quit lex, non exerceatur, nec puluere aspergatur in
 palæstris. Neque verò adscripsit etiam: ingenuus
 autem vngatur & exerceatur. Nam vbi legumla-
 tores perspecta exercitationum honestate, ab ea-
 rum vfu seruos repulerunt: eadem lege putarunt,
 qua illos prohiberent, se ingenuos exhortari ad
 exercitationes. Rursus idem legislator edixit, ne
 seruis ingenuum puerum vel amet, vel affectetur:
 aut publico flagello L. plagis afficiatur. ingenuo
 autem non interdixit, ne vel amaret, vel colloque-
 retur, vel affectaretur: neque id puero incommo-
 date, sed integritatis testimonium perhibere puta-
 uit. Nam cum idem nondum sit eo iudicio præ-
 ditus, vt verum amatorem à falso possit discernere:
 ipsam amatorem castigat, & amicitia diiudicatio-
 nem ætati prudentiori & grauiori asseruat: affecta-
 tionem porro & inspectionem, modestiæ custodi-
 am esse maximam existimauit. Proinde viros de
 republica bene meritos, & virtute præstantissimos,
 Harmodium atque Aristogitonem, modestus ille
 ac legitimus siue amor siue mos est appellandus, sic
 erudit, vt qui eorum facta celebrant, laudes re-
 rita ab illis gestarum non assequi videantur. Quan-
 do autem Achillis & Patrocli meministis, atque Ho-
 meri, aliorumque poetarum: quasi iudices nullis
 disciplinis sint eruditi, vos autem grauitatem quan-
 dam affectatis, & populo maiorem eruditionem: vt
 videatis, nos quoque iam aliquid audiuisset ac didi-
 cisset: hisce de reb' & ipsi aliquid didiceremus. Post-
 quam enim eruditorum hominum facere mentio-
 nem, & ad expositas versu sententias confugere in-
 stituunt: videte Athenienses, poetis omnium con-
 sensu præstantibus & bonis consideratis, quantum
 interesse existimarint inter modestos, ac sui similiū
 amantes: & inter immodestos, qui ea desiderat quæ
 non decet, ac contumeliosos. Primum autē de Ho-
 mero dicam, quem in antiquissimis & sapiētissimis
 poetis numeramus. Qui cū multis locis Patrocli &
 Achillis meminerit: amorem & cognomentum a-
 micitia illorum dissimulat cum insignem illam be-
 neuolentiam eruditis auditoribus esse conspicuam
 existimet. Quodam enim loco Achilles Patrocli ne-
 cem deplorans, vt rem earum rerum quæ sibi acci-
 derint omnium acerbissimam: dum recordatur, se in-
 uitū fecisset fidem Menæcio, Patrocli patri, datam

Digressio
 in comme-
 moratione
 amoris A-
 chillis &
 Patrocli.

πατρῷου θάνατον, ὡς ἐπὶ τῷ τῷ λυπηροτά-
 τῶν ἀναμνηστικῶν, ὅτι τὴν ἔρα κείνου τὴν πατέρα τὸν παρ' ὁμιλῆου τὸν μισοῦσθαι, ἀκὸν ἐφ' ὄντων

cui promississet, se Patroclum, Opuntem saluum re-
ductorum (fuit enim Opuntius) si eum secum ad
Troiam ablegasset, & fidei suae commisisset: unde
apparet, eum amoris causa illius curam suscepisse:
eos versus posuit, quos ego nunc recitabo.

His, quia
vix licuit
meliores
edere ver-
sus.
Hestiacae
posui car-
mina facta
manu.

*Heu quam stulta mea venit sententia mentis,
Quo pondere die posui tibi clare Menæti
Incolumem, illustré inque ad Opuntia mœnia natum
Eversa Troia spolius insignibus auctum,
Villore? Sed non Deus omnibus omnia vota
Indulget: siquidem sic impia fata tulerunt,
Nos eadem ut tegetet tellus: utriusque amore
Sparsa ruberet humus.*

Neque verò hic duntaxat lamentatur: sed eum a-
deò vehementer luget, ut cum à Thetide matre au-
disset, se, si hostes non persequeretur, sed inultam
Patrocli necem pateretur, domum reuersum, senem
in sua patria obiturum: sin vitus esset, celeriter vi-
tam cum morte commutaturum: fidem erga mor-
tuum suae prætulit incolumitati: tantæque animi
magnitudine ad vlciscendum illius interfectorem
properarit, ut, omnibus eum consolantibus, & la-
uare ac cibum capere iubentibus, abiuravit se quic-
quam illorum facturum, priusquam caput Hectoris
ad Patrocli sepulchrum attulisset. Ei porò in ro-
go dormienti, ut ait Poeta, simulachrum Patrocli
obuersatum, huiusmodi rerum memoriam refri-
cat, & ea mandat Achilli, quæ nobis lacrymas ex-
cutere possit, & efficere, ut virtutem eorum atque
amicitiam admitemur. Nam eum iubet (præfatus
in primis, illum etiam non longè à morte abesse) si
quo modo fieri possit, dare operam, ac prouidere, ut
quemadmodum vnà sint educati & versati: sic eo-
rum etiam defunctorum ossa eodem in loculo re-
ponantur. Præterea lamentans, & actam vnà vitam
recensens, ait, se posthac maximis de rebus, ut soliti
prius fuerint, in eodem confessu, seorsim à cæteris
non esse deliberaturos: fidem opinor & beneuolen-
tiam, rem summi esse desiderij existimans. Ut au-
tem poetae sententias versibus inclusas audiat: re-
citabit vobis scriba versus, quos his de rebus fecit
Homerus. Eos primùm narra, quos de Hectoris sup-
plicio fecit.

*Nunc postquam Patrocle tua sum postera vita
Tempora sortitus: non ante ego dabitur solviam
Funere iustatue, quam huc Hectoris arma superbi
Et caput attulero.*

Recita ergo ea quæ Patroclus in somnis illi dicit,
de communi sepultura & de vitæ actæ vnà consue-
tudine:

*Non dabitur tecum posthac de rebus agendis
Consulere, ut nuper viuentes fecimus ambo:
Sed me leiferi cohibet vis ferrea fati,
Quod mihi nascenti saue stauere sorores.
Hoc quod te quoq; Achille manet, sub mœnibus latis
Laomedontæa paruo post tempore Troia.
Hoc quoq; te repiens iuueniq; iuueniq; precabor,
Ne procul à nostris tua mandes ossa reponi
Ossibus: quoniam primos simul egimus annos
Cum puerum pater ex Opoente Menætiis olim
Me tulit ad vestros studio properante penates,
Tempore quo infelix natum Amphidamantem peremi
Ludendo inuitus: tum me domus inchoata Pelei
Suscepit, cura est tecum nutriti eadem:*

*Nunc etiam nostra ossa vnà condantur in urna
Coniuncta aureola, sed que capere utraque possit,
Eū tē me tū dōn' è νύα ιδρύοιτος ὄξ' ὀπόντος
Ἡματι τῷ ὅτε πῦρ δαΐ κατέκτανον ἀμφιδάμαντος
Ἐνθά με διεξάμνηρος ἐν δάμνησον ἰππότα πηλόυς.*

A ἐπαγγείλασθαι γὰρ αὐτὸν εἰς ὀποιῶτα σῶσον ἀπάξεν τὸν
πατρόκλον (ὡς γὰρ ὀποιώπος) εἰ συμπέμψεν αὐτὸν εἰς τὴν
Ἰοίαν, καὶ ὄψα κατὰδοιτο αὐτῷ: ὃ καταφανὴς ἔστιν ὡς
δὲ ἔσθ' αὐτὴν ὀπιμέλειαν αὐτῷ παρέλαβεν. ὅστις ἢ τὰ ἔπη,
ἀ ἐγὼ νυκτὶ μάλλω λέγειν.

Ω πόποι, ἢ ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἡματι κείνῳ.
Θαρσύνων ἦρσα ιδρύοιπον ἐν μεγάροισι.
Φῶν ἢ οἱ εἰς ὀπώντα φεικλυτὸν ἕεν ἀπάξεν
Ἰλιον ἐν πέρσαντα λαχόντα τὴν λήϊδος ἄσαν,
Ἀλλ' οὐ ζῆδ' ἀδρῶσι νοήματα πάντα τελευτά.
Ἀμφὼ γὰρ πέσονται ὁμοίῳ γαίῃ ἐρούθεν.

Οὐ γίνωσκ' ἐταῦθα μόνον χρετλιάζων σάινεται, ἀλλ'
οὕτως αὐτὸν ἰχρῶς ἐπέθεσεν ὡς τε ὄψα. θεῖος τις
αὐτῷ μῆδ' ὅς παροκούσας, ὅτι μὴ μετελθῶν μὲν τοῖς ἐ-
χθροῖς, ἀλλ' ἑάσας ἀτιμώρητον τὸν τὴν πατρὸς κληθῆναι
ἐπανελθῶν οἴκαδε γηραιὸς ἐν τῇ αὐτῇ πατρὶδι δόμοι
νεῖται, πτωρὸς ἀμνηρος ἢ δὲ ταχέον μάλλιν τὸν βίον τε-
λευτῶν εἴλετο τὴν τὴν τεθνεώτος πρὶν μάλλον ἢ τὸ σωτη-
ρίαν. οὕτως ἢ μεγαλοψύχως ἠπαύει τὸν φονέα τὸν ἐκεί-
νου πτωρὸς αἰσθάνων, ὡς τε πάντων αὐτὸν ὄψα μνησθέντων

B καὶ κελεύοντων λούσασθαι, καὶ σίτον παροσενεῖκα σὺ πομπῆ
σιμηδὲν αὐτὸν τούτων παρῆξεν, ὡρὴν αὐτῷ τὴν ἐκείνου κε-
φαλῶν ὅτι πὴν τὴν πατρὸς κληθῆναι ἐνέγκη. κελεύοντος
ἢ αὐτῷ ὅτι τῇ πύλῃ ὡς φησὶν ὁ ποιητής, εἰδαλον ἐφίσα
πατρόκλου, ἔ τικταί* ἐπεμνήθη, καὶ τοιαῦτα ἐπέσκηψε
τὰ ἀχλὴν, ἐφ' οἷς καὶ δακρῦσαι καὶ ζηλώσασθαι τὴν ἀρετὴν
καὶ τὴν φιλίαν ἀξιῶν αὐτῷ ἔστιν. ὅπισθ' ἡμῶν μὲν γὰρ αὐτῷ,
παροσένων ὅτι οὐδὲ ἐμῆρος ἀπέχει μακρῶν τῆς τὴν βίου
τελευτῆς, εἴπως εἴη δωατὸν παροσένων κησάσθαι, ὅπως τὸν
αὐτὸν τρέπον ὡς περ καὶ ἐτέραςισιν καὶ ἐβίωσαν ἐν τῇ
αὐτῇ, οὕτως ἔ τελευτῶσαντων αὐτῷ τὰ ὅσα ἐν τῇ αὐτῇ
σορῆ καίσε. ὁ δὲ ἀμνηρος ἢ καὶ τὰς ἀχλὴν διαξίαν ἀ-
μετ' ἀλλήλων ζῶντες διέτρεβον, λέγει ὅτι οὐκ ἔπ' ὄψε
μεγίστων ὡς περ τὸ παρῆξεν κατὰ ζῶντων μετ' ἀλλή-
λων μόνον ἀπέθεν τῷ ἄλλων φίλων κελεύσασθαι. ἢ πῶ-
σον οἶμα καὶ τὸ εὐνοίαν πθενοτάτην ἠγορήσασθαι. ἢ ἵνα ἢ καὶ
δὲ τὴν μέτρον τὰς γνώμας ἀκούσῃτε τὴν πομπῆ, ἀναγνώ-
σε. ἢ ὡς ὁ χρῆμαται τὰ ἔπη τὰ ὄψε τούτων ἀμνηρος

C πεπίπικε λέγε παροσένων τὰ ὄψε τὸν ἐκείνου πτωρῆτος.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐ φίλ' ἐταῖρε σεὶ ὕστερος εἰμ' ἕσθ' ἰσθ' ἰσθ' ἰσθ'
Οὐ σε ὡρὴν κτερεῶ ὡρὴν γ' ἐκτορος ἐνθά δὲ ἐνέικα
Τόλχα καὶ κεφαλῶν μεγαθύμου σείο φονῆος.

Ἀναγνώσκει δὲ ἢ ὄψε τὴν ὁμοτάφοις αὐτοῖς χηρίσθαι
λέγει ἐν τῷ ὑπὲρ ὁ πατρόκλος καὶ ὄψε τῷ δὲ ἀχλὴν
αἰ σιωδιέτρεβ' ἀλλήλοισι.

Οὐ γὰρ ἐπὶ ζῶσι γε φίλων ἀπάνδθεν ἐταίροισιν
Βελάς ἐξομνηρος βουλόσασθαι. ἀλλ' ἐμὲ μὲν κήρ
Ἀμφέχανε συζῆν ἢ περ λάχε γηρομνηρον περ,
Καὶ δέ σοι αὐτῷ μνηρος θεοῖς ὅπισθ' ἀχλὴν
Τεῖχει ἕσθ' τρώων ὀπιμνηρον δόπολ' ἔσθαι.
Μαρναμνηρον δὴ τοῖς ἐλπίσιν ἐνεκ' ἠυκόμοιο.
Ἀλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δὲ ἐπὶ φρεσὶ βάλλο σῆσιν.
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνδθεν πηδῆμνηρος ὄσε ἀχλὴν
Ἀλλ' ἵνα περ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίῳ γαίῃ κεκῆσθαι
Χρυσῶν ἐν ἀμφιφορεῖ, τὸν τοι πόρε πότνια κήσιν
Ὡς ὁμοῦ ἐτέραςισιν περ ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν

Ἡματι ὑμῶν ἐπὶ ἀνδρῶν ταῖς ἕσθ' ἰσθ' ἰσθ'
Νῆπιον οὐκ ἐδέλων ἀμφ' ἀσπράξασθαι γηρομνηρος
Ἐτρεφέτ' ἐν δυνάεος καὶ σὸν θεοῖς ὀνόμνηρον.

Ως ἢ καὶ ὅσα νῶϊν ὀμῆ σοφὸς ἀμφικαλύπτει.

Ως τοίνυν ἔξω ἀπὸ σφῶν μὴ τιμωρησάμεν ἢ τῆ
πατρὸς ἄνακτος ἀνάγνωθι ἃ λέγει ἡ θεὸς.
Ὀκύμορος δὴ μοι τέκος ἔσσει, οἱ ἄγορῶντες.
Αὐτῆ γὰρ τί ἐπέτα μετ' ἐκείνα πύτος ἐτοῖμος.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποδάριος Διὸς ἀχλιδεύς.
Ἀὐτίκα τεθνήσκω ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλόν ἐταίρει
Κτηνομόρῳ ἐπαμύμῳ ὁ μοι πολὺ φίλτατος ἔσκεν.

Ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἦτον σοφὸς τῆς ποιητῆς δουρίδης ἐν-
πὶ τῆς καλλίστης ὑπολαμβάνων ἔξω τὸ σφῶν ἔξω,
ἐν οὐχὲς μέρει τὸν ἔσσει ποιοῦμόρος λέγει που.
Ὁ δ' εἰς τὸ σφῶν ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔσσει
Ζηλωτὸς ἀιθεροποιῶν ὠνεῖται ἐγὼ.

Πάλιν τοίνυν ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἐν τῷ φοίνικι διοφράνε-
ται ἑσθ' ἧς γενησάμενος ἀπὸ πατρὸς τὸν πατέρα δε-
βλήης ἀπολογούμενος, καὶ ἀπειθῶν τοῖς ἀιθεροποιῶν, μὴ
ἔξω ὑποψίας, καὶ ἢ ἐκ δ' ἀβολῆς, ἀλλ' ἐκ τῆ βίου τῆς
κρίσεως πειθεσάμην

Ἡ δὲ ἢ πολλῶν ἠρέθην λόγῳ κελύς,
καὶ πολλὰ ἀμυλλῆν ἔτα μιν τῶν ὑπο
ταυαντὶ ἔγνων συμφορὰς μίας πᾶσι
Καὶ γὰρ μὴ οὕτω χ' ὅσας ἐς ἀνὴρ σοφός.
Λογίζομαι ταλῆθές, εἰς ἀδρόν φύσιν
Σκοπῶν διαταῖα ἡ τῶν ἐμποροῦνται
Ὅσας δ' ὀμιλῶν ἠδέεται κακοῖς ἀνὴρ,
οὐ πώποτ' ἠέσσειται γινώσκων ὅτι
τοιοῦτος ἐστὶν οἷς περ ἠδέεται ξυμῶν.

Σκέψασθε δὲ ὡ ἀθλιώται τὰς γνώμας ἀεὶ διοφρά-
νεταί ὁ ποιητὴς. ἠδὲ δὲ πολλῶν παραμυθῶν φησὶ γε-
νησάμενος κελύς, ὡσπερ νῦν ὑμεῖς δικασταὶ καὶ τὰς κελύ-
σεις οὐκ ἐκ τῆς ἠρεθῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς ὀπιτηδὸς δυνά-
μων καὶ τῆς ὀμιλῶν φησὶ ποιεῖσθαι, οἷοις διοφρά-
νων, πῶς τὸν κατ' ἡμέραν βίον ζῆ ὁ κενόμορος, καὶ ὄν-
τα ἔσσει διοφρά τὴν αὐτῆ οἰκίαν, ὡς διοφρά πλοῦτος
αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικίοντα. καὶ ἴσσι χεῖρει
πλοῦσι ζῶν, καὶ τελευτῶν οὐκ ὠκισσέν διοφρά ἀδαν, τοι-
ούτων αὐτὸν ἔξω, οἷς περ ἠδέεται ξυμῶν. οὐκοῦν δικαστὴρ
καὶ πᾶσι πμαρχοῦ τοῖς αὐτοῖς ὑμῶς δουρίδην χεῖσα-
σαι λογισμοῖς πῶς διοφρά τὴν αὐτῆ οὐσίαν, κατε-
δίδουκε τὰ πατρῶα, καὶ τὰ τῆς φίλων, μεμεταρηνικῶς τῶ
σώματι, καὶ διοφρά δὲ δημοσίᾳ πάντ' ἠφαιμέν, ὡς
τε μιν δὲ, ἀλλ' ἠ τὰς ἀιχμῶας ἀπὸ πᾶσι εἶναι. χεῖρει δὲ
τῶ ξυμῶν, ἠ γησάνδρῳ ὁ δὲ ἠ γησάνδρῳ, ἐκ τῶν ἐστὶν
ὀπιτηδὸς δυνάμων, ἐκ τούτων, ὅτι ὡν αὐτὸν διοφρά οἱ
νόμοι ἀπαγορεύουσι διοφράρεῖν. ἐγὼ δὲ τί λέγω κατὰ
πμαρχοῦ, καὶ τίνα πῶς ἐστὶν ἀπὸ πᾶσι γενησάμενος, μὴ διοφ-
φρεῖν πμαρχὸν πεπονημένον, καὶ τὴν πατρῶαν οὐσίαν
κατεδιδουκέ. ὑμεῖς δὲ τί ὁμῶς μοκρεται, ὡς αὐτῆς ἠφαι-
σεῖσθαι ὡν ἀπὸ διοφράς ἠ. τίνα ἢ μὴ μακρολόγῳ πᾶσι
τῆς ποιητῆς διοφρά ἀνδρῶν ἔσσει διοφρά βυτέσθαι καὶ γινώ-
σκων ὑμῶν ὀνόματα, καὶ διοφρά καὶ παιδῶν ὡν
τοῖς διοφρά τὴν αὐτῆ οὐσίαν, πολλοὶ διοφράσιν ἔσσει-
σαι εἰς τοῖς διοφρά ἐκ ἠλικίας ἐπὶ καὶ νῦν εἰσιν ὡν οὐ-
δέεις πῶποτ' εἰς τὰς αὐτὰς αἰτίας ἀφίπταται πμαρχοῦ, καὶ
κατὰ ὑμῶν ἀπὸ διοφρά ἀνδρῶν πεπονημένων
ἀιχμῶας καὶ διοφρά ὀνόματα ἵνα ὑμεῖς ἀναμνησθέντες κατανέμηται εἰς τὴν διοφράσιν πμαρχοῦ.

A Quam tibi (nam memini) dono dedit inclyta mater.
Licuisse porro ei esse incolumi, nisi Patrocli necem
vltus esset, ea legito, quæ Thetis ait:

Et te, sicut ais, cita mors manet inclyte fili:
Sed prius Hectoreo tinges in sanguine dextram,
Cui viam eripies, cuius tu fata sequeris
Temporis exigui spatio. sic dixit, at illi
Reddidit ex imo suspiria pectore ducens
Filius Aeacides: Equidem charissima mater,
Sicut ais, moriar, quando iacet iste meorum
Optimus, & longè huic animo clarissimus idem,
Cui non auxilio potui, non esse salutis,
Nec procul à patria, Troia sub manibus altis,
Hostili caderet perfossus pectora ferro.

Iam qui nulli poetarum sapientia cedit Euripides,
in rebus honestissimis amorem modestum nume-
rans, quodam eum loco votis exoptans, sic ait:

Amor modestus, & virtutis affecla,
Est expetendus, isque contingat mihi.

Rursus idem poeta in Phœnice, de calumnia qua de
latus fuerat apud patrem, pronunciat, se defendens
& homines consuefaciens, ne ex suspicionibus aut
criminationibus, sed ex antea acta vita iudicium fa-
ciant:

Iam saepe, lectus acris litis arbiter,
Cum multa concurrissent dicta testium,
Status diversum, causa adductus unica.
Et ego quidem sic (ratio ut ipsa postulat)
Inquiro vera, mores intuens viri, &
Quondam a vultu consuetudinem.
Namque improborum cui placet sodalitas
Is qui fiet vir, non rogo: sciens satis,
Sodalium illum conuenire moribus.

Considerate sententias, Athenienses, quas poeta pro-
fert. Ait se iam multarum rerum fuisse disceptato-
rem, ut & vos nunc Iudices: seque asserit iudicia no-
è testimoniis, sed è studiis & familiaritatibus fecisse:
illuc respicientem quæ fuisset Rei quotidianæ vi-
tæ consuetudo, & ut suam familiam gubernasset,
quasi eodem modo & rempublicam esset admini-
straturus: & quorum commercio gauissus esset: de-
nique pronunciare non dubitat, talem eum esse,
quales ij sint, quorum consuetudine delectetur. Ae-
quum igitur est, vos de Timarcho etiam iisdem cū
Euripide uti rationibus. Quomodo suam rem fa-
miliarem curauit? Patrimonium & suum & ami-
corum per luxum absumpuit, prostituta mercede pu-
dicitia: acceptisque ob rem iudicandam muneribus
omnia strenuè confecit, ut nihil ei sit reliquum pre-
ter dedecus. Cuius autem consuetudine delectatur?
Hegesandri. Hegesandri porro studia quæ
sunt ea, propter quæ legibus à concionibus habendis
repellitur. Ego verò de Timarcho quid dico? &
quænam ad prætorem reuli? Ne conciones habeat
Timarchus, pudicitia prostituta, & per luxum absum-
pto patrimonio. Vos quid iurastis? De iis rebus pro-
nunciaturus, quæ in accusatione præscriptæ sint,
Ne verò poetarum autoritate inculcanda sim proli-
xior: virorum dicam seniorum, notorumque vobis no-
mina, adolescentium itè & puerorum, quorum alij ob for-
mæ venustatem multos habuerunt amatores, alij per
ætate nunc etià habent: quorum nemini unquam ea-
dem quæ Timarcho crimina sunt obiecta, vicissimque
vobis cōmemorabo nomina hominum, qui libidini
turpiter aperteque indulserunt: ut vos eorum recordati,
Timarchum in conuenientem ei ordinem reponatis.

Verbis
Euripidis
Timarchū
viget.

Exempla ho-
nestorum &
turpium a-
matorum.

Primū autem commemorabo ingenuorum nomina, qui aetatem honestè exegerunt. Nostis, Athenienses, Critonem Alistyochi, & Periclidem Perithoedæ F. & Polemagenem, & Pantoleonem Cleagoræ F. & Timestheum curforem, qui non civium duntaxat, sed & Græcorum omnium formosissimi fuerūt, atque amatores plurimos & modestissimos habuerunt: tamen nemo unquam eos vituperavit. Rursus ex adolescentibus, & iis qui etiam nunc inter pueros censentur, primū Iphicratis ex fratre nepotem, Tisæ Ramnufij F. Timarcho nunc reo cognominem: qui cum sit decorus aspectu, tantum abest à turpitudine, ut nuper, cū in suburbanis Bacchanalibus comædiæ in Colytto agerentur, & Parmeno Comicus histrio dixisset ad cætum versum Anapæsticum: esse quosdam magnos catamittos, Timarcho similes: nemo id in adolescentem, sed in te omnes dici putarint. Adeò illius studij creuisti hæreditatem. Anticlem porrò curforem, & Phidiam Milesij fratrem. Cum autem multos adhuc haberem commemorandos, desinam, ne de industria gratiam illorum videar aucupari. Iam de illis qui sunt Timarcho similes *, quamvis inimicitias fugiam, tamen eorum quos minimè curo faciam mentionem. Quis enim vestrum Diophantum, qui orbis appellatur, non nouit? qui hospitem ad prætorem traxit, cuius assessor fuit Aristophon Azeniēsis: conquestus se quatuor ab illo drachmis ob eam rem promissis, fraudari: & leges recitavit, quæ prætorem pupillorum curam gerere iubent: neglectis iis, quæ modestiæ tuendæ causa latæ sunt. Eum ergo quis non oderat? Quis civium non auersabatur Cephifodorum, qui Molonis F. nominabatur, quod pulcherrimi aspectus elegantiæ summis probris contaminarat? aut Mnesitheum, qui Magiri (coqui) F. dicitur? aut multos alios, quorum vltro obliuiscor. Neque enim eorum quemlibet acerbè & nominatim recensere volo, sed multò magis optarim, in oratione me talium factorum inopia laborare, pro mea erga urbem beneuolentia. Sed quia virorumque quosdam delectu habito commemorauimus, seorsim eos qui ob modestiam diliguntur, eos item seorsim, qui semetipfos violant, vos iam ad quæstionem hanc respondeatis mihi velim, in vtro Timarchum ordine collocetis? eorumne qui diliguntur, an qui pro scortis subiguntur? Ne igitur ea quam delegisti classe relicta, pro transfuga in cæcus ingenuorum irrumpito.

4. Nō opus esse syngraphis ad impudiciā conuincendam.

A πορῶτον ἢ λέξω τὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ καλῶς βεβιωκότων ὀνόματα. γινώσκετε, ὦ ἀθλιώται, κείτυνα τὸν αἰσούρου, ὃ ἐκείλει δὴ τὸν ἀειδίδου, καὶ πολεμαγῆν, καὶ παντολέοντα τὸν κλεαρόβου, καὶ τιμησίτην τὸν δρομέα, καλλίσους οὐ μόνον τῆς πολιτείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐγγλυῶν γενηθῆναι, καὶ πλείστον, καὶ σωφρονεστάτων τυχόντας ἐραστῶν; ἀλλ' ὁμως οὐδεὶς πρόποτε αὐτοῖς ἐψέξε. Πάλιν ἐκ τῆς μειρακίαν, καὶ τῆς ἐν παύσει ἐπὶ καὶ νῦν ὄντων, πορῶτον μὲν τὸν ἀδελφίδου τῆς ἰφικράτους, ἕπον ἢ πύου τῆς ῥαμνυσίου, ὁμῶν μόνον ἢ τῆς νυκτὸς κεινομένου πηλῆχου, ὃς δὲ πορῶτης ὡς ἰδεῖν, τοσοῦτον ἀπέχει τῆς αἰσχρῶν, ὡς τὸ πορῶν ἐν τοῖς κατ' ἀρχαῖς διονυσίοις κομῶδῶν ὄντων ἐν κολυτῶν, καὶ παρμῆνοντος τῆς κομῆς ἰσοκρίτης, εἰπόντος ἢ πορῶς τὴν χροῖν ἀπάμπσον. ἐν ὧ ἰὼ, εἰνά πιας πόρνοις μεγάλους πηλῆχῶδεις: οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μειρακίον, ἀλλ' εἰς σὲ πάντες, οὕτω κληρονόμος εἰ τῆς ὀπιθηδύμου. πάλιν ἀπὸ πηλῆα τὸν σαθροδρόμον καὶ φιδίαν τὸν ἀδελφὸν τῆς μιλησίου. ἐπὶ ἢ ἐπειὶ ἔχων πολλοὺς παύσομα: ἵνα μὴ δοκῶ τὸν ἔπαυτον θεραπεῖα τινὶ κατ' αὐτῆς ποιεῖσθαι. Περὶ ἢ τῆς ὀμοῦ ἔπαυτον πηλῆχου μὴ φούρων τὰς ἀπερθεῖας, ὡς ἦν καὶ μοι μέλει, μνησθήσομαι. τίς γὰρ ὑμῶν τὸν ὀρφανὸν καλούμενον διοφαντὸν οὐκ ἴδεν, ὃς τὸν ξένον πορῶς τὸν ἀρχοντα ἀπήγαγεν, ὃ παρὴ δρόμον ἀεισοφῶν ὁ ἀθηναῖος, ἔπαυτο αὐτὸν τῆς τετρακταρῶν δραχμῶν αὐτὸν ὑπὸ τῆς πορῶσεως ταύτης ἀπεστρεφέναι: καὶ τίς νόμοις οἴσων, οὐκ ἐλύουσι τὸν ἀρχοντα τῆς ὀρφανῶν ὀπιμηλεῖσθαι: τίς ὑπὸ τῆς σωφροσύνης κειμένων ὑπὸ βεβηκῶς. τὸν δὲ τίς οὐκ ἐμίσει; ἢ τίς τῆς πολιτείας οὐκ ἐδυσχεραίνει κρισόδωρον, τὸν τῆς μόλωνος καλούμενον, καλλίστω ὡρῶν ὄφιος ἀκλείεστα διεφθαρκότα; ἢ μνησίδιον τὸν τῆς μαγίστου καλούμενον, ἢ πολλοὺς ἑτέροισι, ὡς ἐκὼν ὀπιληθῆναι, οὐ γὰρ ἐπέξελεθῆναι αὐτῆς ἔχασον κατ' ὄνομα πικρῶς βούλομαι, ἀλλὰ μάλλον τῆς οὐτῶν ἔργων ἔδοξε αὐτῶν δὲ ἀμύλω ἐν τῶν λόγων, ὅτι τὴν πορῶς τὴν πόλιν εὐνοῖαν ἐπέειδῆν ἢ ἑκατέρωθεν πορῶσθαι: ἢ πορῶσθαι διέξελθῆναι, χωρὶς μὲν τοῖς δὲ σαφροσύνην ἐρομένοις, χωρὶς δὲ τοῖς εἰς ἑαυτοὺς ὀξυμῆτωντας: ὑμεῖς ἢ δὴ τῆς ἐροτηθέντες ἀποκρίνασθαι πορῶς ἐμῆ, εἰς ὀπιτέρον τάξιν τὸν τῆς μαγῆρον καταπέμπετε, πότερον εἰς τοὺς ἐρομένους, ἢ εἰς τοὺς πεπορῶσθαι: οὐκοῦν μὴ κατὰ λιπὸν ἰὼ εἴλου συμμορίας, αὐτομολήσεις εἰς τὰς τῆς ἐλευθερίας ἀφαιρέσεις. εἰ δὲ ὀπιχεῖσθαι λέγεται, ὡς οὐχ ἢ τῆς ἰσχυρῶν, ὃς τίς μὴ καὶ συζητάς ἐμὸς ὄντων, καὶ γραμματεῖον, ὃ μαρτυρῶν ἀξίως μετῶντων ὀπιχεῖσθαι: πορῶτον μὲν τοῖς πορῶ τῆς ἰσχυρῶν νόμοις μνησθῆναι: ἐν οἷς οὐδαμῶς μνησθῆναι ὁ νόμος τῆς πορῶ στυθῆκῶν πεπίπτα, οὐ γὰρ εἰ καὶ γραμματεῖον τίς αὐτὸ κατήγαγε: τῆς δὲ τῆς ἀλλὰ παντελῶς ὅπως αὐτὸ πορῶσθαι γίνεται, τὸν πορῶσθαι καὶ κείλει μὴ μετέχειν τῆς πόλεως κοινῶν, εἰκότως. ὃς τίς γὰρ νέος ὡς ἀπέσει δι' αἰσχρῶν ἢ δοναῖς τῆς εἰς τὰ καλὰ φιλοπίας: τῆς οὐκ ὡς ἰδῆναι πορῶσθαι τῆς ἰσχυρῶν, ὃ τοῖς νόμοις εἰσφερόντων, ὀπιπτον ἐπὶ ἐπιτεῖ καὶ τὴν διήθειαν τῆς λόγου τῶν ῥαδῶν ὅτιν ἐξετάσται. Πάντες γὰρ αὐτῶν ὀμολεγήσαμεν, ὅτι τὰς στυθῆκῶν τὰς πορῶς ἀλλήλοισι, ἀπιστίας ἐνεκα ποιούμεθα: ἵνα ὁ μὴ πορῶσθαι τὰ γεγραμμένα, δίκην λάβῃ τῆς ἰσχυρῶν πορῶσθαι τῆς πορῶσθαι, οὐκοῦν εἴπω τὸ πορῶμα δίκης πορῶσθαι: τίς καὶ γραμματεῖον ἢ τῆς ἰσχυρῶν, ἀδικῶνται, ἢ τῆς νόμων, ὡς οὐ τοῖς φασιν, ὀπιπτον κατὰ λέγειν. Καὶ τίς αὐτὸ λόγος ἑκατέρωθεν φαίει, μὴ γὰρ

μη γδ υπ' εμου λεγόμενον, αλλά γνώμενον το παρ' α-
 μα νομήσθ' οραν. εγω γδ ομνυμι μισθωσάμενος δι-
 κησθ' εις το παρ' αμα. ο γ' μισθωσάμενος αδικος η μη
 βέβαιος. η παλιν τουωαπρον, ο μνυμι μισθωσάμενος, μαξίως
 ε ποιων τα αμολογημένα ο γ' ηλικίαν προλαβών, η
 μισθωσάμενος, εφάδω. Καθ' δικαστάς υμεις, αν τοις
 νομίματε καθ' εμας εκουω ο παροβύτερος, αποδοθέν-
 τος τδ υδατος αυτα η λογου, κατηγορίαν μνυμι σκεδής,
 βλέπων δημοσίοις παρ' υμας, ερεί' εμισθωσάμενος, ω
 αθηναίοι, τιμύρχον εταρείν εμαυτά η το γραμμα-
 τον, το παρ' δημοσίου κείμενον (εδεν γδ κωλύει ε-
 πως εիրήσται) η δν ποιεί μοι τα αμολογημένα, εταυτ
 ηδη διέξεισι δημοσίοις, παρ' τοις δικαστάς λέγων, α-
 ρχη τον τοις τον ποιείν. επειτα ε καταλόγησεται ο μι-
 σθωσάμενος τον αθηναίων παρ' τοις νόμοις η παροσ-
 φλων απεισιν εν τδ δικαστηρίω, ε τ' επωβελίαν μόνον,
 αλλά η άλλην υβριν, άλλ' ηχ' ητος, άλλ' ο μισθωσάμενος
 δικάζετα. λεγέτω δν παρελθών, ο σφοδ' βαταλος, εσθ
 αυτε, η ειδωμεν τί ποτ' ερεί. ανδρες δικαστάς, εμισθω-
 σατό με εταρείν αυτα αρχειου, ος ης δν ποτ' ουω
 (ουδεν γδ διαφείρει ουτως εիրήσται) κατ' ομνυμι απαντα
 η παροίκα, η ε η νυμ' ποιω η το γραμματόν, α-
 ρχη ποιείν εταρείν τα ουτος η εσθ βάνει τας συ-
 δηκας. επειτ' ε πολλη κεραινη παρ' εμας η δικαστων αυ-
 τδ απανθήσεται: ης γδ εκ ερεί. επειτα εισβάνεις
 εις τλω αρραι η σερανοί, η παρ' τειε η τδ αυτδ η-
 μιν, εκουω ουδεν ορελος ης συγραφεος ποθεν ουδ' ε-
 σχυκε η συνήδες γεγραμτα λέγει, ως η γραμματόν
 ηδη ηνές ηταρηνσαν, ηδη εσθ ανηρ εις τδ πολιτδ (το
 δι' ονομα ε λέξω, τας γδ απεθείας φδύρω) ουδεν
 παροδωμενος ων ολίγω παρ' τειε εγω διεξήλθον
 ως υμας, λέγεται παρ' τας συνθηκας ηταρηνίαν
 τας παρ' απηλει κειμενας εκ ω ιδιώτης, αλλά παρ' τας
 τα κοινα παροπων η κοινοειας παρ' τειε πων, εις συνή-
 θειαν εποίησε τδ λογου τουτου τλω πόλιη κατασθηται
 εσθ τειε εσθ τειε, ει η γραμματόν η παρ' εμας
 γεγραμτα: ο γ' νομοθέτης ουχ' οπως το παρ' αμα γε-
 γραμτα εφείη πειν, άλλ' εσθ οπωσού μισθωσις γεγε-
 νηται, κατ' εγνωκε τδ παρ' εμας ασχίλω, άλλ' ο-
 μως ουτω σαφώς, τουτων διωρισμένων. πολλας πα-
 ρεμβολας λογων παρ' δημοσίου ορεθήσονται.
 Καθ' τας μνυμι παρ' τδ παρ' αματος κακοηθείας
 λεγόμενας η ττον αν ης ανακατήσκειν. α γ' εξωθεν ε-
 πεισάξεται, λυμαινόμενος τα ης πόλεως δικημα, επ
 τουτοις αξίον εστιν οργισθέναι. Πολιτε μνυμι γδ ο φίλιπ-
 πος εσαμ' αμαμ χθισται η το τδ παμδδς ονομα αλε-
 ξάνδρου. ε γδ παρ' τοις άλλοις κακοίς αμουςος ης ε-
 πως η απάθειος απεθροπος εστι. το μνυμι γδ εις τον φί-
 λιππον τδ λογω πλημμελέιν εμαδες μνυμι η ακαρεν
 ελαττον ε μέλλω λέγειν αμαρτημα. αμολογουμέ-
 ως γδ εις αυτρα, καθ' παρ' εκ αν αυτος ανηρ, τας βλα-
 σφημίας ποιήσεται, εσθ η τας εις τον πύδα παρ' α-
 μα κειμενας μεταφορας ονομάτων αρεσας υπο-
 ψίας παρεμβάλλη κατα γέλασον τλω πόλιη ποιεί ως γδ τας εμας ούθυνας βλαπτων, ας παρ' ης παροβείας
 μέλλω διδόναι φήσει με, οτ' αυτος παρ' αμα παρ' την βουλλω παρ' τδ παμδδς αλεξάνδρου διεξή, ως εσ
 τδ ποτω ημνυμι κειμενοι, καθ' λέγει ησκειστας, καθ' απηκερυστας παρ' ετερον πύδα, καθ' επ' τουτων ε
 δν ποτε αυτος ετύχωνε γνώσκων, παρ' τλω βουλλω απεφίνατο ουχ' ως συμπαροβούτλω, άλλ'
 ως συγρηη τοις εις τον πύδα σίωμμεσιν ανακατήσκειν. εγω δ' αλεξάνδρω μνυμι εικότως εσθ
 τλω ηλικίαν ου διελέγημα. φίλιππον δ' νυμ' μνυμι εσθ τλω τδ λογων εφημίας επανώ. εσθ δ' αυτος

A Putate .n. vos, re nō à me narrati, sed à vobis aspici.
 Esto .n. cōductor æquus in cōtractu, cōductus autem
 iniquus & incōstans: aut cōtrā conductus æquus, &
 stās cōuentis, alter natu grādiōr, & cōductor fallax.
 Vos ipsos autē pro tribunali sedere fingite. Itaque
 natu maior, dato sibi tēpore dicēdique potestate, se-
 riā accusationē instituet, vos nimirū iudicēs. Cōduxī
 Atheniēses Timarchū, vt meū scortū esset, ex tabu-
 la, quæ sita est apud Demosthenē (nihil enim pro-
 hibet ita dici) neque verō ille stat pactis, eaque iam
 exponit scilicet, ac iudicibus narra, quæ tali homi-
 ni faciēda sint. Nōne verō is qui Atheniensem
 contra leges conduxerit, lapidibus obruetur, atque
 ē iudicio discedet, non sexta duntaxat æstimata li-
 tis parte condemnatus, sed & ob contumeliā puni-
 tus? Verū non ille, sed conductus litem inten-
 dat, & sapiens iste Batalus causam illius agat: vt vi-
 deamus quid dicturus sit. Conduxit me, iudices, ad
 libidine pecunia sua, quicunque sit (nihil enim
 interest, si ita dicatur) a ego omnia & feci, & adhuc
 facio, vt tabulæ iubent, quæ scorto faciēda sunt.
 B Iste autem fidem frangit. Nōne verō magnum cla-
 morem tollent iudices? Quis enim nō dicet: Et ad-
 hac in forum prodit? aut coronā gestat? aut aliquid
 eorum agit quæ nos agimus? Itaque nulla est syn-
 graphæ vtilitas. Vnde autem inoleuerit consuetudo
 illa, vt dicatur, quosdā ex tabulis sui fecisse copiam,
 iam explicabo. Quidam ciuium (nomen taceo, vi-
 tandæ offensionis causa) nulla earum rerum habita-
 ratione, quas paulō ante apud vos commemorauī,
 fertur contra pactiōnem, apud Anticlem sitam, se
 prostituisse: & is quidem non homo plebeius, sed
 republicam administrans: qui cum dicternis in-
 cessi soleat, effectū, vt hæc oratio de more vsurparet-
 tur in vrbe: eaque de causa quidam interrogent, an
 res ex singrapha sit peracta? Legislator autem non
 curauit, quo pacto res facta sit: sed si villo pacto lo-
 catio intercellerit, eum condemnauit, qui dedecus
 in sese admisit. Quæ quamuis tam aperte constituta
 sint: tamen à Demosthene multæ verborum cauila-
 tiones interpōnentur. Ac eæ quidem imposturæ,
 quas rei natura postulat, æquiore animo ferri pos-
 sunt: quas vero extrinsecus infarciēt, ad iura ciuita-
 tis corrumpenda: eæ demum dignæ sunt iracundia.
 Frequens enim erit Philippi mentio: admiscebitur

5. Philip-
 pi & A-
 lexandri
 mentio-
 nem à
 causa a-
 lienā nō
 esse au-
 diendā.

C Frequentem enim erit Philippi mentio: admiscebitur
 etiam nomen pueri Alexandri. Nam præter cætera
 mala, iste à Mæsis alienus & rudis homo est. Nam
 oratione Philippum perstringere, est illud quidem
 inficitia & importunitatis: minus tamen delictum
 eo quod dicturus sum. Nam ei quem virum esse
 constat, conuicia dicet, cum ipse vir non sit. Cum
 verò excogitatis in puerum translationibus verbo-
 rum, turpes suspiciones iniecerit: ridiculam faciet
 ciuitatem. Quasi enim rationes obitæ legationis,
 quas redditurus sum, læsurus ait: cū ipse nuper apud
 senatū de puero Alexandro dixisset, eū in cōpotatio-
 ne nostra citharā pulsasse, & dicta quædā recitasse,
 & cū alio puero esse æmulatū: cumque de his quid
 sentiret, apud senatum exposuisset, doluisse me, nō
 vt legationis collegam, sed vt pueri cognatum, ob
 illa dicteria. Ego verò cū Alexandro nō collocutus
 sum, ob ætatem illius, Philippum autem nunc ob
 orationis commoditatem laudo: qui si re ipsa sic

erga vos se gesserit, vt nunc benignè pollicetur, tu-
 tam & facilem efficiet laudandi sui rationem. Ob-
 iurgauit autē Demosthenē in curia, nō pueri deme-
 rendi causa: sed quōd existimabam, vos si talia pro-
 baretis, simile fore de ciuitate atque de dicentis im-
 modestia opinionem. In vniuersum denique, Athe-
 nienses, à re alienas defensiones repudiatote, pri-
 mūm ob iusturādum quod deditis: deinde ne fallā-
 mini ab homine artifice dicēdi. Sed paulō altius in-
 cipiā docere vos. Demosthenes cum patrimonium
 absumpisset, per totā vrbē circumibat, vt pupillos
 adolefcētes diuites venaretur: quorum patribus de-
 functis, matres familiam gubernabant. Multis au-
 tem præteritis, vnus mentionem faciā. cū quo ini-
 quē actū est. Cum enim locupletem domū conspe-
 xisset, quē nō rectē gubernabatur, vt cuius dux esset
 mulier, superba illa quidem, sed minimē cordata: a-
 dolesces autē pupillus vāsanus, opū administrator,
 Aristarchus Mofchi F. huius se amatorem esse simu-
 lauit: ad eamque amicitia adolefcēte inuitauit, &
 vana spe inflauit, pollicēs, eum, quod ad eloquentiā
 attineret, breui oratorum principem futurum. taliū
 autē ei operū autor & magister factus est, ob quā &
 ille patria exulat, & iste tribus eum talentis exilij
 viatico spoliavit: & Nicodemus Aphidnæus violētia
 morte ab Aristarcho occubuit miser exectis etiam
 oculis ambobus, & lingua præcisa, qua liberē locu-
 tus fuerat, legibus fretus & vobis. Et vos, Athenien-
 ses, Socratem sapientem illum occidistis, quōd Cri-
 tiam instituisset, vnū m xxx. virorum, qui populam
 opprēsserunt? Demosthenis autem precibus, qui ab
 hominibus indoctis & popularibus propter æqua-
 litatem iuris, tantas pœnas sumit, condonabitis a-
 lios: ad quem audiendum, rogatu eius, quidam ado-
 lescentes veniant? Pollicetur enim eis, quæstū in
 vestram fraudem instituto, vt ego audio, se occultis
 artificijs mutaturum & causam & auscultationem
 vestram: atque effecturum, vbi ipse prodierit, vt &
 reus bono animo sit, & accusator percellatur, & de
 se ipso sit in metu: & tot ac tantos tumultus à iudi-
 cibus euocaturum, meis concionibus inferendis, &
 pace per me & Philocratem facta, reprehendenda,
 vt ne in iudicium quidem venturus sim ad mei de-
 fensionem, cum obita legationis rationes reddende
 mihi erūt: sed mediocrē mulctam æqui bonique fa-
 cturus, modō ne capitis condēner. Nullo igitur pa-
 cto. Iudices, cōtra vos ipsos isti rhetorifum & lu-
 dū præbueritis: sed putate, videre vos è foro domū
 reuersum, & gloriantē in adolescentulorū cætu, &
 cōmemorantem, quāmodō iudicibus causam
 extorserit? Nā abduxisse eos à criminibus Timar-
 cho obiectis, & magna vi ad accusatorē & Philippū
 & Phocēses traduxisse, & eum metum auditoribus
 iniēcisse, vt & reus accusaret, & accusator cau-
 sam diceret: & iudices, cuius rei essent iudices, obli-
 ti essent: ea verō audirent, quorum iudices non es-
 sent. Vestrum autem officiū est, vt istis vos artibus
 opponatis, vt vbique istū affectemini, neque vsquā
 aberrare patiamini, aut rationibus alienis à causa
 niti: sed quēadmodū in decursionibus equestribus,
 in ipsum negocij cursum cōpellatis. Quæ si fecerit-
 is, non contemnemini: sed iisdem animis eritis in
 sententiis dicendis, quibus estis in legibus ferendis.

Perstrin-
 git De-
 mosthe-
 nem, Ti-
 marchi pa-
 tronū. vt
 autoritatē
 eius ele-
 uet.

Rhetorū
 pollicita-
 ziones.

quid
 A 2
 libuax
 ois
 i mo
 e. hie
 da en
 us 51
 abno

Affectus
 iudicio ca-
 liginē of-
 fundunt.

A ἐν τοῖς πρὸς ὑμᾶς ἔργοις γήνηται, οἷος νυθ' ἔστιν ἐν τοῖς
 ἐπαγγέλμασιν ἀσφαλῆ καὶ ῥάδιον τὸν καθ' αὐτὴ ποι-
 ῆσεται ἔπαμνον. ἐπετίμησα δὲ ἐν τῷ βελαντινῷ δη-
 μοσθένει, καὶ τὸν παῖδα ἐμμετρεῶν, ἀλλ' ἐὰν τὰ ποι-
 αῦτα ἀποδείξει ἐμοὶ ἢ νομίζων τὴν πόλιν φανήσασ-
 θαι τῆ τῆ λέγοντος ἀκοσμία. ὅπως ᾖ, ὡς ἀθλιωταῖοι,
 τὰς ἐξωθεν τῶ πρὸς ὑμᾶς ἀπολογίας μὴ πρὸς δέξι-
 ας πρῶτον μὲν τῆ ὀρκίων ἐνεκεν οὐκ ἀμόσθητα· δευτε-
 ρον ᾗ ἕκαστ' τῶ μὴ ἀδρακτικῶν ἕκαστ' ἀποδείξει π-
 χήτου λόγων μικρὸν ᾗ ἀπὸθεν ἀξίωμα διδασκῶν ὑ-
 μᾶς. Δημοσθένης γὰρ ἐπεὶ δὴ τὴν πατρῴαν οὐσίαν ἀδ-
 λωσας, ἀπέχει ἀπὸ τὴν πόλιν, θηροῦν ἢ νεὸς πλεοῖσι
 ὄρφανός ἐσθ' οἱ μὲν πατέρες τετελεύτηκισαν καὶ ἡμι-
 τέρες διόκου τὰς εἰσίας πολλοὶ δὲ ἕσθ' ἄλλοι, ἐπὶ τῆ
 δεινὰ πεπινδοτῶν ἕκαστ' οὐκ ἀνομοσύνῃ, ἢ ἡμεῖς
 γὰρ οἰκίαν πλεοῖσι, καὶ οὐκ ἀνομοσύνῃ, ἢ ἡμεῖς
 μὲν τὴν γυνὴν μέγα φρονούσα, καὶ νομῶν καὶ ἔργουσα· εα-
 νίσκοι ὁ ὄρφανός ἡμμετρεῶν, διεχίρειζεν τὴν οὐσίαν,
 ἀρίσταρχος ὁ τῶ μεσσοῦ, τοῦτου πρὸς ὑμᾶς ἀποδείξει
 εἰσίας ἔστι, καὶ τὸ μείρακιον εἰς τὴν φιλίαν ταύτην
 πρὸς ἀλεσάμην, ἐλπίδων κειῶν ἐμπλήσας, ὡς
 αὐτῆκα δὴ μάλα τῆ ῥητόρων πρῶτον ἔχοντα κατὰ λό-
 γον ἀποφαινων τοῖσιν εἰσηγητῆς αὐτῶ καὶ διδά-
 σκαλος ἔργων ἔχρηστο, ἔξ ὧν ἐκείν' μὲν φάσκει τὴν
 πατρῴαν οὐσίαν δὲ αὐτῶ τῆς φυγῆς ἐφόδῃ πρὸς ἄ-
 λων, εἰς τὰ λαντὰ ἀπέστειλε· νικόδημος δὲ ὁ ἀρι-
 διατῶν ὁ πρὸ ἀριστάρχου τετελεύτηκε βιάω θανάτω,
 ἐκκοπέει ὁ δέλατος ἀμφοτέρους τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ
 τὴν γλῶτταν ἀποτιμηθεῖς, ἢ ἐπαρρησιάζετο, πρῶτον
 τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν. ἐπεὶ ὑμεῖς, ὡς ἀθλιωταῖοι, σωμα-
 τὴν μὲν τὸν σοφιστῶν ἀπεκτείνετε ὅτι κερταὶν ἐφαίν-
 πεπαυμένους, ἢ αὐτῶν τελευτῶν, τῆ τὸν δῆμον κα-
 ταλυσάτων δημοσθένης δὲ ὑμῖν ἐταίρους ἔξασθε
 τα ὁ πηλικούτας πτωρίας λαμβάνων πρὸς τῆ ἰ-
 διοτῆς δὲ δημοσθένος ἀθεσπῶν ἕκαστ' τῆς ἰσηγορίας
 ὡς πρὸς ἀκακῆ μὲν οἱ πνέει τῆ μείρακιον ἡκούσιν ὅτι ἀ-
 κέρασιν; κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς ὑμᾶς, ἔργου
 λαβῶν ἐφ' ὑμᾶς, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, λήσειν μετα-
 λάξας τῆ ἀγῶνα, ἢ τὴν ὑμέτερον ἀκέρασιν, καὶ πα-
 ρασησῆεν τὰ μὲν φυγῶν θάρσει ὅταν αὐτὸς δεύρο
 παρέλθῃ ἐπιπεπληθῆαι ᾗ τῶ κατηγόρω καὶ πεσοβῆαι
 πρὸς αὐτῶ· τοσοῦτοις ᾗ καὶ πηλικούτας ἐκκαλέσασθαι
 πρὸς τῆ δίκασαν θορύβοις, παρεμβάλλον τὰς ἐμῶς
 δημοσθένους, καὶ ψήγων τὴν εἰρήνην τὴν δὲ ἐμοῦ καὶ
 φιλοκέραιος γαγγημῶν ὡς τ' οὐδὲ ἀπαντήσασθαι
 με ὅτι τὸ δικαστικόν ἀπολογησώμενοι, ὅταν τὰς τῆς
 πρὸς βείας δυνάμεις διδῶ· ἀλλ' ἀγαπήσιν. ἐὰν μείρω
 πηλικῶν περὶ πρῶ, καὶ μὴ θανάτω ζημιώμα. μηδε-
 νὶ δὴ ῥότω καὶ ὑμῖν αὐτῶ γέλωτα τὰς σοφιστῆς
 δεχθεῖσθαι πρὸς ἡμᾶς ἀλλ' ἵππολαβῆσθαι ὅραν εἰσι-
 ληλυδοτῶν τῶ δικαστικῶν οἰκιστῶν, ἢ σωματικῶν
 ἡμῶν τῆ τῆ μείρακιον δεχθεῖσθαι καὶ διεξιόντα, ὡς δὲ
 τὸ πρὸς ὑμᾶς ὑφείλετο τῆ δίκασαν ἀπαρχῶν γὰρ αἰ-
 τοὺς ἀπὸ τῆ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸθεν, ἐπέσθησθε φέρον ὅτι τὸν κατηγόρον καὶ φίλιππον καὶ φωνιάς καὶ φόβοις ἐπὶ ῥ-
 ησῶ τοῖς ἀκέραιοις, ὡς ἢ ὁ μὲν φάσκει κατηγόρει, ὁ ᾗ κατηγόρον ἐκείνετο ὁ ᾗ δικαστῶν, ὡν μὲν ἦσαν δι-
 καστῶ ἐπιλάθοντο ἂν δὲ οὐκ ἦσαν κερταί, πρὸς τούτων ἡκούσιν. ὑμέτερον δὲ ἐστὶν ἔργον πρὸς ταῦτα ἀπ-
 ητῶσθαι, πανταχῶ πρὸς ἀνομοσύνῃς μηδαμῶν πρὸς ἀκέραιον αὐτὸν ἔαν, μηδὲ τοῖς ἐξωθεν ἀγῶν' ὡς ῥ-
 ῥησῶν ἐξείδεται ἀλλ' ὡς ἂν ἐν ταῖς ἰπποδρομίαις, εἰς τὸν τῶ πρὸς ὑμᾶς αὐτὸν ἔργον εἰσελαμῶντα. καὶ
 ταῦτα ποιῆτε, οὐ καταφρονήσασθε· ἀλλὰ τὴν αὐτῶν ἔξετε γινώσκων νομοθετοῦν καὶ δικαστικῶν.
 εἰδὲ μὴ

Handwritten marginal notes in a cursive script, likely a commentary or continuation of the text.

εἰ δὲ μὴ, δόξετε μελλόντων μὲν γίνεσθαι τῆν ἀδικημά-
 των, ὡραυδαίνεσθαι καὶ ὀργίζεσθαι, γερονότων δὲ οὐκ
 ἐπιφρονήσεν. ὡς δὲ ὅν κεφαλαιῶν εἰρηδοται, εἰ μὲν κο-
 λαζήτε τοὺς ἀδικουῦντας ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι ἔκαλοι καὶ
 κύνειοι, εἰ δὲ ἀφίητε καλοὺς μὲν, κύνειοι δὲ οὐκ ἐπ' ὧν
 δὲ ἐνεκα πούτα λέγω οὐκ ὀκνήσω πρὸς ὑμᾶς παρρη-
 σιάσασθαι ἔσται δὲ ὁ λόγος ὅτι ὡραυδοταί εἰγματος δὲ
 π' οἴεσθε, ὡ ἀνδρες ἀθλιώτατοι, τίς νόμος μὲν καλῶς κεί-
 νεται, τὰ δὲ ψήφισματα τῆς πόλεως εἰ καταδέσσεια;
 ἔτι πάλαι ἐνόησε τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἔχειν ὅτι-
 πληξέεις; ἐγὼ τὰς τέτων ἀπίας ὅτι δὲ εἴω ὅτι τοὺς μὲν
 νόμους πείθεσθε ὅτι πᾶσι τοῖς δικαστοῖς οὐτε κέρδοις ἐνεκ'
 ἀδικου, ἅτ' ἔχεται ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ μόνον τὸ δίκαιον
 καὶ τὸ συμφέρον ἀποβλέποντες, ὅτι δὲ εἴω δὲ οἷμα
 φιλῶτες ἐπέσθον μᾶλλον ἐκότους καλῶσι νόμους πεί-
 θεσθαι, ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις, πολλὰ
 κίς ἀφέμενοι τῆν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγοντες, ὑπο τῆς
 ἀπίτης καὶ τῆν ἀλαζονείας τῶν ὑπαγέτων καὶ πάντων
 ἀδικωτάτων ἔδος εἰς τοὺς ἀγῶνας ὡραυδοταί ἔχεται ἔτι
 τοὺς ἀπολογισμῶν ἀπὸ τῆν ἡγεμονίαν τῆν κατηγερονότων.
 ἐπειδὴν δὲ ἀποσπαδῆται ἀπο τῆν ἀπολογίας καὶ τὰς
 ψυχὰς ἐπ' ἐτέρον γῆν εἰς ἀθήνην ἐκπέσονται τῆς κα-
 τηγερίας, ὅτι ἐρχεται ἐκ τῆν δικαστηρίων ἔτι παρ' ἐτέροις
 δίκαιον εἰληφότες οὐτε ὡραυδοταί κατηγῶν (ψήφου δὲ
 κατ' αὐτῆν οὐ δίδου) οὐτε ὡραυδοταί ἀπολογισμῶν. τὰς
 δὲ ἀλλοξίαις ἀπίως ἀποτρεφάμενοι τὰ ὑπαρχοντα
 αὐτῶν ἐγκλήματα, ἐκπέφου γῆν ἐκ τῆν δικαστηρίων, οἱ δὲ
 νόμοι καταλύουσι, ἔτι δὲ δημοκρατία διαφθαρεί, καὶ τὸ
 ἔδος ὅτι πολὺ πρὸς ἀνείδου ἔχεται, ὅτι ἐνόησε λόγον ἀδύ-
 χηστού βίαι πρὸς δὲ χεσθαι ἀλλ' οὐ λακεδαίμονιοι καλὸν
 δὲ βεῖ καὶ τὰς ξενικὰς ἀρετὰς μιμεῖσθαι. δημογερονού-
 τος γάρ πινθαι τῆν τῆν λακεδαίμονιαν ἐκκλησία, ἀ-
 δρὸς βεβιωκότος μὲν ἀγῶνας, λίγην δὲ εἰς ὑπερβολῶν
 δυνάμει καὶ τῆν λακεδαίμονιαν, ὡς φασί, ἔτι τῶν ἐκεί-
 νων γῆν μὲν ψήφισματα μελλόντων, παρελθόντων τῆν
 γερονότων, οὐς ἐκείνοι καὶ ἀγῶνοι, καὶ δεδίασι, καὶ τῶν
 τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἀρχὴν μεγίστην εἰ νομί-
 ζουσι, καὶ δὲ αὐτοὺς ἐκ τῆν ἐκ παιδὸς εἰς γῆρας
 σωφροσύνην τούτων εἰς, ὡς λέγει, παρ' ἡγεμονίαν, ἰχυρῶς ἐ-
 πέπληξε τοὺς λακεδαίμονιαι, καὶ π' τοῖσδε κατ' αὐτῶν
 ἐβλασφημίησιν, ὡς οὐ πολὺ χρόνον τῶν ἀπαρτῆν ἀπόρ-
 ρητον οἰκήσουσι, τοῖσδε ἐκ τῆς ἐκκλησίας συμβού-
 λους γῆν μὲν ἀμαρτῶν ἀρετῶν ἀλλοι πᾶσι τῶν
 λακεδαίμονιαν ἀδρα, λέγει μὲν οὐκ ἀδύνατα, τὰ δὲ τῆν
 πόλεμον λαμπαρόν, καὶ πρὸς δικαιοσύνην καὶ ἰσχυρῶς
 τῆν διαφθέρουσα, ἐπέταξεν αὐτῶν τὰς αὐτὰς εἰπεῖν
 γῆν μὲν, οὐτως ὅπως ἀπ' αὐτῶν, ἀπ' εἰπεν ὁ πρὸς πρὸς
 ῥήτορ' ἰν' ἔφη οἱ λακεδαίμονιοι ἀδρὸς ἀγαθοῦ φθέρου-
 ξαίμενοι ψήφισαν. τὰς δὲ τῆν ἀποδεδεικτοῦ ἐπιλακότων ἰγ
 πονηρῶν ἀνθρώπων φωνασμῶν δὲ τοῖς ὡσὶ πρὸς δὲ χον-
 ταί, ταῖσδε ὁ γέρον, ὁ ἐκ παιδὸς σεσωφρονηκῶς, παρῆνε-
 σε τοῖς ἑαυτῆ πολιταῖς ταχὺ δὲ ἀπ' ἡμαρτον ἢ τὸν κίνα-
 δον δημοδένειν εἰασε πολιτῶν εἰδῶν, ἵνα δὲ μὴ δοκῶ λα-
 κεδαίμονιαις δεραπείειν καὶ τῆν ἡμετέρον πρὸς γῶν
 μιμησόμενοι, οὐπω δὲ ἴσταν πρὸς τὰς ἀγῶνας χαλεποὶ, καὶ πρὸς πλείου τῆν τέκνων τῶν σωφροσύνην
 ἐπιουῶν ὡς τ' αἴτη εἰς τῆν πολιτῆν, δόξου τῶν ἑαυτῆ θυγατέρα διαφθαρημῶν, καὶ τῶν ἡλικίας οὐ
 καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου. ἐγκατωκοδῆσεν αὐτῶν μὲν ἴππου εἰς ἔρημον οἰκίαν, ὑφ' οὐ
 πρὸς δὲ ἔμελλεν ἀπολείδου δὲ λιμὸν συγκαθαιρεμῶν. Καὶ ἐπὶ καὶ νῦν τῆς οἰκίας ταύτης
 ἔσθη ταὶ οἰκόπεδα, ἐκ τῶν ὑμετέρων ἄσαι, καὶ ὁ τόπος οὗτος καλεῖται παρ' ἴππων καὶ κόρων

A Sin minus existimabunt, vos, cum committenda e-
 runt maleficia, presentire atque irasci: vbi commissa
 fuerint, nihil ea curare. Ac ut summam dicam, si pu-
 niveritis maleficos: leges vestrae & honestae erunt, &
 ratae: Sin absolveritis: honestae duntaxat, non item ra-
 tae. Quibus autem de causis haec dicam, non dubitabo
 liberè apud vos exponere, idque adducto exemplo.
 Cur putatis, Athenienses, leges vos habere bonas,
 decreta verò deteriora, & sententias iudiciorum ali-
 quando reprehendi? Ego causas ostendam. Quòd le-
 ges sancitis, omnis aequitatis habita ratione, non in-
 iusti lucri causa, non ex inimicitis, sed in ipsam iusti-
 tiam duntaxat & utilitatem intuentes. Cum autem
 dexteritate ingeniorum aliis antecellatis: non mi-
 rum est, vos pulcherrimas sancire leges. In concio-
 nibus autem & iudiciis, saepe neglectis ipsorum ne-
 gociorum rationibus, ab impostoribus & ostentato-
 ribus in fraudem illicimini: consuetudine in contro-
 versias omnium iniustissimas introducta. Permittitis
 enim, ut ij qui causas dicunt, recriminentur eos, à
 quibus accusantur. Itaque a nulli a defensione, ani-
 misque ad alia traductis, in accusationis oblivionem
 impulsis, è pratoris disceditis, de neutro pœnis sum-
 ptis: neque de accusatore (calculus enim contra eum
 non datur) neque de reo. Aliis enim criminandis,
 obiecta sibi crimina propulsando effugit è iudicio:
 leges autem abrogantur, & respublica interit, &
 consuetudo hæc latè vagatur. Facile enim saepe nu-
 mero absque vita honesta probatis orationem. Lacedæ-
 monij verò non ita faciunt. Honestum autem
 est, etiam exteriorum virtutes imitari. Nam cum qui-
 dam apud illos concionem habuisset, vir ut vitæ fla-
 gitiofa, ita summæ eloquentiæ: atque Lacedæmonij,
 ut aiunt, in eius sententiam ituri essent: senum qui-
 dam prodiit, quos illi & verentur, & metuant. Est
 enim moris eorum, summum magistratum, illius æ-
 tatis cognomento honestare. Deliguntur autem ho-
 mines, qui à pueritia vsque ad senectutem modestè
 vixerunt. Horum igitur vnus prodiisse fertur, & a-
 critter obiurgasse Lacedæmonios, ac tale quoddam in
 eos maledictum iecisse: non diu Spartam fore ab ho-
 stili violentia incolumem, si talibus in concione sua-
 soribus vterentur. eodémque opera accersisse alium
 quendam Lacedæmonium, virum haud sanè diser-
 tum, sed rebus bello gestis illustrem, iustitiæque &
 continentia præstantem: ac iussisse, ut eadè sen-
 tentias, quas prior ille orator dixisset, pro sua virili ut-
 cunque repeteret. Ut, inquit, Lacedæmonij de viri
 boni sententia decernant: ignavorum autem atque
 improborum hominum ne vocem quidem auribus
 admittant. Hæc senex ille, à puero temperanter acta
 ætate, suis civibus consuluit. Qui num Timarchum,
 aut cinadam Demosthenem, rempublicam admini-
 strare passus esset? Ne verò Lacedæmonii assentari
 videar: maiorū etiā nostri ō mentionem faciam. Hi
 enim tam iniquis animis probra ferebāt, suorumque
 liberū modestiam tanti faciebāt, ut civiū quidam,
 deprehenso filia suæ stupro, cum puella formam
 suam vsque ad nuptias non diligèter custodisset, eam
 vna cum equo in desertam domum incluserit: à quo
 in illo carcere citra dubitationē fame efferato interi-
 tura esset. ac solū illius domus etiā nunc in vestra vi-
 be extat, & locus ille Ad equū & puellā appellatus.

Lacedæ-
 moniorū
 exemplo
 docet, mo-
 res ora-
 toris spe-
 ctandos
 esse, po-
 tius quā
 oratio-
 nes.

Veterum
 Atheni-
 sum in
 custodi-
 da pud-
 citia seu-
 ritas.

Solon autē, legumlatorū celeberrimus, scripsit more antiquorum, & grauter de disciplina matronarum. Mulierem enim, apud quam adulter fuerit deprehensus, ornari non sinit, nec in fana publica ingredi: ne suo interuentu integras matronas corrumpat. quōd si intrauerit, aut sese ornauerit: quemuis dilacerare eius vestimenta, & ornatum diripere iubet, & eam verberare: hactenus tamen, ne vel occidat, vel mutilet. Sic talem mulierem omni dignitate priuat, & vitam ei acerbam reddit, ac morte duriorē. Lenones item accusari iubet, & cōuictos capite plecti: propterea quōd, mercede locata sua impudentia iis, qui quidem delinquere cupiunt, & tamen inter se colloqui dubitant ac verentur, efficere solent, vt periculum faciant & colloquantur. Patres igitur nostri sic de turpibus rebus & honestis statuerunt: vos autem Timarchum turpissimis studiis obnoxiiū absoluetis? qui cum vir sit, & masculino corpore, muliebria in se probra admittit. Quis ergo vestrum vxorem in scelere deprehensam vlciscetur? aut quis non rudis existimabitur, si ei succenseat, quæ secundum naturam deliquerit: cū eius consiliis auscultet, qui scelere, à quo natura abhorret, se contaminari? Quo porro animo quis vestrum è pretorio domum reuertetur? neque enim reus obscurus est, sed nobilis: neque lex de oratorum exploratione mala, sed pulcherrima. Iam pueri etiam & adolescentuli statim necessarios suos cupidè interrogare solent, quo pacto causa sit diiudicata? Quid ergo dicetis, qui nūc cum potestate ferendæ sententiæ estis, vbi vos liberi vestri rogarint, vtrum eum condemnaueritis, an verò absolueritis? Nōne eadem opera, vos Timarchū absoluisse fatebimini, & publicam disciplinam euertetis? Quæ porro vtilitas erit alendi pædagogos, aut lanistas & magistrōs præficiendi pueris, vbi ij, quorum fidei leges commissa sunt, probris ad misericordiam flectentur? Illud etiam in vobis miror, Athenienses, si lenones odistis: eos autem qui pudicitiam vltro profutuerunt, absoluetis. Igitur idem iste vir nullius dei sacerdotium fortietur, vt qui non puro corpore sit, quem admodum leges iubent: in decretis autem, vota pro republica faciet seueris deabus? Quid ergo miramur publicè nihil ritè geri, cum istiusmodi oratorū nomina plebiscitis inscribantur? cum eum qui domi turpiter vixit, legatum extra urbem mittamus, eique de rebus maximis fidem habeamus? Quid autem non venderet is, qui corporis dedecus pecunia addixit? Cuius ille miserebitur, qui sui ipsius misertus non est? Cui porro vestrum non satis nota est Timarchi improbitas? Vt enim pugiles, tamen si in gymnasiis non adfuerimus, considerato habitu corporum cognoscimus: sic profligatæ libidinis homines, tamen si facinoribus eorum non interfuerimus, ex impudentia atque audacia & quotidiana vitæ consuetudine agnoscimus. Qui enim maximis in rebus leges & modestiam despexit, habitum quendam animo suo impressit, qui ex immodestia morum elucet. Inuenietis etiam plurimos ex isto hominum genere, qui & vrbes euertent, & in maximas ipsi calamitates inciderint. Neque enim putetis, Athenienses, facinorum initia à diis, non ab hominum petulantiā proficisci: aut impios homines, vt in tragædiis, à Furiis agitari, & facibus ardentibus puniri: sed temerariæ corporis voluptates, & inexplebilis cupiditatis fitis, hæc demum sunt vnde latrocinia existant:

Concittatio iudicū ad Timarchi supplicium.

Concittatio iudicū ad Timarchi supplicium.

Ὁ δὲ ὄσλων ὁ τῆς νομοθετῆς ἐνδοξότατος, γέγραφε ἀρχαίως καὶ σεμνῶς περὶ τῆς τῆς γυμνασίων ἀκοσμί-
ας. τὴν γὰρ γυναῖκα, εἴθ' ἢ ἀπὸ ἀλάστοις, οὐκ εἴα κοσ-
μεῖσθαι, οὐδὲ εἰς τὰ δημοτικὰ ἱερά εἰσπύνα ἵνα μή τις ἀναμάρτητος τῆς γυμνασίων ἀγαμνημῆν ἄφραδ εἶρη.
εἰ δὲ εἰσπύνη ἢ κοσμηθῆ; τὸν ἐντυχόντα κελύει καταρ-
ρηγνύει τὰ ἱμάτια, καὶ τὸν κόσμον ἀφαιρεῖσθαι, καὶ
τύπτειν, εἰργάζεσθαι θανάτου, καὶ τὴν ἀπάτησιν ποιῆσαι
ἀπὸ τῆς τῶν τοιαύτων γυναικῶν, καὶ τὸν βίον ἀβίωτον
αὐτῆς ὡς ἀσθενεῖσθαι. καὶ τοῖς περὶ τὸν νόμον γράφεται
κελεύει καὶ ἀλάστοι, θανάτου ζημιουῖ, ὅτι τῆς ἀεμῆρ-
τάντην ἐπιθυμοῦσθαι, ὀκνοῦσθαι καὶ ἀγνοοῦσθαι ἀλ-
λήλοισ ἐπιτηχεῖν, αὐτοὶ τὴν αὐτῆς ἀπαθῆσαι ὡς ἀ-
χόντες ὅτι μὴ εἶναι, τὸ περὶ τὸ εἰς ἀπείρασιν καὶ λόγον
κατέστησαν ἐπειθ' οἱ ἰδὲ πατέρες ἡμῶν οὕτω περὶ τῆς
ἀχρῶν καὶ καλῶν διεγνώσκον ὑμεῖς ἢ τῆς ἡμῶν, ὄντα
τοῖς ἀχρῶσι ἐπιτηχεῖν ὁμοῖον ἐνοχρον ἀφήσεται, τὸν ἀδρα-
χῶν καὶ ἀρρένα τὸ σῶμα, γυναικεία δὲ ἀμάρτηματα
ἡμῶν κῶσθαι: τίς οὐκ ἔμελλε, γυναικῶν λαβὼν ἀδικούσθαι,
πιμωρήσθαι; ἢ τίς οὐκ ἀπαθῆσθαι ὡς εἶθ' ἴδεται, τῆς μὲν καὶ
φύσιν ἀμάρτανούσθαι χαλεπαίνων τὰ δὲ ὡς φῶσθαι
εἰαυτὸν ὑβρίσθαι συμβούλω γράμῶν; τίνα δὲ ἔχει
ἕκαστος ὑμῶν γνώμην ἐπάγεισθαι οἴκαδ' ἐκ τῆς δικ-
σῆς; οὐτὲ γὰρ κενὸν ἀφαιρῆσθαι ἀφαιρῆσθαι, ἀλλὰ γνώμης
οὐθ' ὁ νόμος ὁ περὶ τῆς τῆς ῥητέρας δοκιμασίας φῶ-
λος, ἀλλὰ καὶ ἄλλος τὸ, τ' ἴρεσθαι τοῖς παισὶ καὶ τοῖς με-
ραίοις τοῖς εἰαυτῶν οἴκειν ὅπως τὸ περὶ τὸ κίκερ, ἢ
περὶ τῆς. τί οὐκ ἴδεται οἱ τῆς ψήφου νυνὶ γενοῦ-
σθαι κίκερ, ὅταν οἱ ὑμεῖς περὶ τῆς ὑμῶν ἔχον, εἰ κα-
τεδικάσθαι ἢ ἀπεψηφίσασθαι; οὐκ ἄμα τῆς ἡμῶν ὄ-
λύσθαι ὁμοῖον ἴρεσθαι, καὶ τὴν κοινὴν παιδείαν ἀπαθῆ-
σθαι; τί δὲ ὄφελος παιδαγωγῶν ἔφειν, ἢ παιδοδρα-
βας καὶ διδασκάλους τοῖς παισὶν ἐπιστάναι, ὅταν οἱ τὴν
τῆς νόμων ὡς ἀφαιρῆσθαι ἐχόντες, περὶ τῆς ἀχρῶ-
νας κατὰ τὴν ἡμῶν; Θαυμάζω δὲ ὑμῶν, ὡς ἀ-
θνηαῖοι, κακῶν, εἰ τοῖς μὲν περὶ τὸν νόμον μισοῦσθαι τοῖς
δὲ ἐκόντας περὶ τὸν νόμον ἀφήσεται. καὶ ὡς εἴκει ὁ αὐ-
τὸς ἀπὸ ἱεροσουλῶν μὲν εἰδένος θεῶν κληροῦσθαι,
ὡς ἐκ ἄν ἐκ τῆς νόμων κατὰ τὸ σῶμα. γράφεται
δὲ ἐν τοῖς ψήφισμασιν ὄφελος ἴσθαι τῆς πόλεως τῆς
σεμνῶς θεῶν; εἴπα τί θαυμάζομεν τὴν κοινὴν ἀ-
φαιρῆσθαι, τοιοῦτων ῥητέρας ὅτι τὰς τῆς δήμου γνώ-
μας ἐπιτηχεῖσθαι; καὶ τὸν ἀχρῶν οἴκοι βεβιωκό-
τα ἔξω τῆς πόλεως περὶ τὸν νόμον κέμεσθαι, καὶ τὸν νό-
μον τῆς μερίσθαι ἀφαιρῆσθαι; τί δὲ οὐκ ἀπὸ τῆς
ὁ τὴν τῆς σῶματος ἔβειν περὶ τὸν νόμον, τίνα δὲ ἀπὸ τῆς
ἐλεήσθαι; ὁ αὐτὸν οἴκ ἐλεήσθαι, τίνα δὲ ὑμῶν οἴκ
διγνώσθαι ὅτι τῆς πμαρχοῦ βεβιωκότα; ὡς περὶ τὸν νό-
μον γυμνασίων, καὶ μὴ περὶ τὸν νόμον ἐν τῆς γυμνασίοις
εἰς τὰς ἀφαιρῆσθαι αὐτῆς ἀποβλέποντες, γινώσκοντες οὕτω
τοῖς περὶ τὸν νόμον, καὶ μὴ περὶ τὸν νόμον αὐτῆς ἔργου,
ἐκ τῆς ἀπαθῆσθαι καὶ τῆς ἀφαιρῆσθαι, καὶ τῆς ἐπιτηχεῖσθαι ὁμοῖον
τῶν γινώσκοντες ὅτι τῆς μερίσθαι τοῖς νόμοις καὶ τῆς
σφαιροσουλῶν ἴσθαι τῆς ἔξω τῆς ψήφου ἢ
ἐξ ἀθῆναις ἐκ τῆς ἀκοσμίας τῆς ἔξω τῆς γίνεσθαι πλείους
ταῦτ

ταύτ' εἰς τὸ ἐπακροῦν κληῖται ἐμβιβάζει· ταύτ' ὅστιν
 ἐκαστὸ ποιῆ· ταύτ' ὡς κληδύεται τοῖς νέοις σφάτ-
 τειν τοῖς πολίταις· ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις· συγκατα-
 λύνει τὸν δῆμον· οὐ γὰρ τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἀπεισύντα
 λιφθέντες λογίζονται· ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες δὲ
 φερανθήσονται, τοῦτοις κερήλυται. ἔξαρεῖτ' οὐδ' ὡ
 ἀθλιῶται, τὰς ποικίλας φύσας, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώ-
 ματα· ἐπ' ἀρετῶν πορθέψαθε· οὐ δὲ δὲ ὑπίσαθε,
 καὶ μοι σφόδρα τὸ μέλλον ῥηθήσεσθαι διαμνημονόει-
 τε· εἰ μὲν δὴ σφ' ἔτι δὲ πηδύματα τῆς ἀρχῆς δίκην.
 ἀρχὴν δὲ κομισίας ἐν τῇ πόλει κατασπύσασθε. εἰ δ'
 ὑποφύξεται· κρείττων ὡς ὁ ἀγὼν μὴ γενησθῆ. ὅ-
 κριν μὲν γὰρ εἰς κρίσιν ἡμέτερον κατασύνει· φόβον π-
 σὶ παρέχεν ὁ νόμος, καὶ τὸ τῶν δικαστηρίων ὄναμα.
 εἰ δ' ὁ παρ' ἑαυτὸν βδελυρία, καὶ γνωριμότητος εἰσελ-
 θὼν, ἀπειρήσεται, πολλοὺς ἀμείψαντες ἐπαρεῖ καὶ τε-
 λούτων οὐκ ὁ λόγος, ἀλλ' ὁ κηρὸς ὑμᾶς ἐξοργεῖ. Μὴ
 οὐδ' εἰς ἀθρόους, ἀλλ' εἰς σὴν ἀποσκήψατε. καὶ τὴν πα-
 ρουσίαν ἔτι τοῖς συνηγόροις αὐτῶν, ὡς ἀπὸ τῆς οὐ-
 δεινὸς ἐγὼ ὀνομασί μνησθήσομαι, ἵνα μὴ ταύτῃ ἀρχὴν
 τῆς λόγου ποιήσονται, ὡς οὐκ ἀπ' ἀρχῆς εἰμὴ πρὸς αὐτῶν
 ὀνομασί ἐμνήσθη. ἀλλ' ἐκείνο ποιήσω, ἀφ' ἧν τὰ ὀνόμα-
 τα, διεξὼν ἢ τὰ ἐπιτηδύματα αὐτῶν. Ἐτὰ σώματα
 τα γνάμματα κατασύνει. ἔστω δ' αὐτὸς ἑαυτῶν ἕκαστος
 ἀπ' ἑαυτοῦ, εἰ μὲν δὲ εὐδαιμονία καὶ ἀναρχωτή. Τούτῳ γὰρ πά-
 ρεισιν ἐκ ξιῶν εἰδῶν συνηγόροι· οἱ μὲν τῶν καθ' ἡμέραν
 δαπάναις ἀνηλωκότας τὰς παρ' ἑαυτοῦ οὐσίας· οἱ ἢ τῶν ἡ-
 λικίας καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν οὐ καλῶς κερημεύουσι,
 καὶ δεδιότες οὐ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ κατὰ ἑαυτῶν, καὶ τῶν
 ἐπιτηδύματων, μὴ ποτε εἰς κρίσιν κατασύνει· ἐπεὶ
 εἰ ἐκ τῶν ἀκολάτων, καὶ τῶν τοιούτοις κερημεύων ἀφ-
 εῖδως. ἵνα τῶν βοηθείας αὐτῶν πρὸς οὐδὲν. ῥᾶ ὅν πινες
 ἐξ ἀμείψαντων. ὡν ὅκριν τῆς συνηγορίας ἀκούσασθαι, τοῖς
 βίοις ἀναμνησθε. Καὶ τοῖς μὲν εἰς τὰ σώματα ἡ-
 μείψαντες μὴ οὐκ ἐνοχλεῖν, ἀλλὰ παύσασθαι δημο-
 γροῦντας κηρύττει, οὐδὲ γὰρ ὁ νόμος τοῖς ἰδιωτῶν ὄντας,
 ἀλλὰ τοῖς πολιτοδουλοῦσι ἐξετάζει. τοῖς ἢ τὰ παρ' ἑαυ-
 τὰς δημοκότας, ἐργάζεσθαι ἔτι ἐπεὶ οὐκ ἐκ τῶν βίον
 κληδύεται. τοῖς ἢ τῶν νέων, ὅσοι ῥᾶ δίκως ἀλίσκονται, θη-
 ρόφους ὄντας, εἰς τοῖς ἔξοις καὶ τοῖς μετόκοις ἔπεισθαι
 κληδύεται· ἵνα μὴ ἐκείνοι τῆς παραρρέσεως ἀποσε-
 ρῶνται, μὴ ὑμεῖς βλάβησθε. Τὰ μὲν οὐδ' ἀπ' ἐμοῦ
 δίκην πάντα ἀπειλήφατε· ἐδίδαξα τοῖς νόμοις. ἔξή-
 τασα τὸν βίον τῆς κερημεύει. Νῦν μὲν οὐδ' ὑμεῖς ἐστὶ τῶν
 ἐμῶν λόγων κερημεύει. αὐτῆς δ' ὑμεῖς ἐστὶ τῆς ἐν
 γὰρ τῶν ὑμετέρων γνώμης ἢ παρ' ἑαυτοῦ καταλείπεται· εἰ
 οὐδ' βεβλήσασθε, τὰ δίκην καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῶν
 ποιησάντων· φιλοτιμότερον ἡμεῖς ἔξομεν, τοῖς ὡς ἀνο-
 μοῦντας ἐξετάζειν.

A hæc in Myoparones piraticos impellunt: hæc unum-
 que cruciant: hæc adolescentes inducunt ad ci-
 ues occidendos, tyrannos custodiendos, ad rempu-
 blicam opprimendam. Neq. n. aut ipsius rei dedecus,
 aut suppliciorum atrocitatem considerant: sed spe
 succellum deliniti ruunt in facinus. excindite igitur,
 excindite, Athenienses, talia ingenia: & indolem
 adolescentum ad virtutis admirationem excitate.
 Vnum autem quiddam satis scitote, atque id quod
 dicturus sum, in memoria reponite. Nam si facino-
 rum suorum penas Timarchus dederit: disciplinam
 civitatis erigetis. Sin fuerit absolutus: præstitisset cau-
 sam hanc in iudicium non venisse. Nam priusquam
 Timarchus in iudicium adduceretur: terrorem ali-
 quibus incussit lex, & nomen iudiciorum. Si autem
 princeps improbitatis, & nobilissimus in iudicium
 adductus, evaserit indemnis: multos ad peccandum
 incitabit: ac tandem vestram iracundiam non ora-
 tio, sed tempus ipsum commovebit. Ne verò eam in
 multos, sed in unum exerite, eorumque apparatus
 & advocatos caute: de quorum ego nomine dicam
 nominatim: ne hoc orationis sue principium sumat,
 se prodituros non fuisse, nisi nominatim compellati
 fuissent. Illud autem faciam, nominibus diffimulatis:
 eorumque studiis commemoratis, etiam personas
 reddam notas. quod ut fiat, quisque ipse in causa erit
 si huc ascenderit, & frontem perfricuerit. Adfunt i-
 sti tria advocatorum genera. alij, qui luxu quodiam
 no patrimoniam sua exhausserunt. alij, qui flore ætatis
 & corporibus suis non rectè uti sunt: nec de Timar-
 cho sollicitatur, sed de semetipsis, suisque studiis, ne
 quando in iudicium adducantur: alij homines libidi-
 ne perdit, quique istiusmodi hominibus ad facietatē
 sunt abusi, ut eorum auxiliis freti, facilius quiddam
 delinquant, quorum defensionem antequam audia-
 tis, qualem vitam egerint, recordamini. Ac eos qui-
 dem, qui sua corpora dedecoraverunt, non vobis ob-
 turbare, sed concionibus abstinere iubete. Neque e-
 nim lex hæc in homines priuatos, sed in magistratu
 præditos inquit. Eos porò qui decoxerunt, rem fa-
 cere, & aliunde victum queritare iubete. Qui verò a-
 dolescentulos venantur, qui facile se in fraudem fi-
 nunt illici, ad peregrinos & inquilinos conuerti iu-
 bete: ut nec ipsi suam cupiditatem non expleant, &
 vos nihil detrimenti capiat. Quæ igitur à me præ-
 stari fuit æquum, ea præstita sunt omnia. Exposui le-
 ges, vitam Rei excussi. Nunc vos estis meæ iudices o-
 rationis: statim autem ego vester spectator ero. tota
 enim res iam à vestris pendet voluntatibus. Quod si
 vos voletis ea quæ iusta sunt, atque expediunt, agere:
 excitabitur nostra alacritas ad eos inquirendos, à
 quibus leges violantur.

Advoca-
tos Timar-
chi per-
stringit.

Brenis cla-
sula.

LIBANII ARGUMENTVM ORATIONIS de falsa legatione.

A Eschines homo fuit Atheniensis, Atrometi filius, &
 Glaucothæ vtriusque obscuri, ut ait Demosthenes.
 Illum enim literis docendis, hanc lustrando, & sacra
 quædam friuola peragendo, victum quaritasse dicit. Quin
 ipsum etiam Aeschinem traditum est, & tragicum fuisse hi-
 storiam, & scribam civitatis, quod vile ministerium habe-
 batur. Sed in orationum tandem numerum venit, & legatio-
 nem, qua de pace cum Philippo ageretur, obiit. Nam cum
 Athenienses bellum cum Philippo de Amphipoli gererent,
 & multis cladibus acceptis, nihil memorabile efficerent: le-
 gatus ad Philippum de pace mittendos censent, legant igitur
 decem, inter quos & Aeschines & Demosthenes fuerunt.

Aeschini
genus.

Legatio ad
Philippum.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
κατὰ τῆς ὡς ἀνομοῦντας λόγου.

Αἰσχίνης ὡς ἀπὸ ἀθλιῶν, ἢ ἀθλιῶν, καὶ γλαυκοθέας,
 ἀμφοτέρων ἀδελφῶν, ὡς φησὶ δημοσθένης, τὸν μὲν γὰρ γράμ-
 ματα διδάσκοντα. τὴν δὲ, καὶ δαίμονα, καὶ τελειῶν πινες οὐ
 σπουδαίας τελοῦσαι· φησὶ δὲ γὰρ ὡς ἀδελφῶν δὲ καὶ αὐτὸς ὁ αἰσχίνης, τραγῳδῶν τὴν ὑποκριτικὴν γνῶσιν, ἢ γράμματα τῆς
 πόλεως, ἢ πρὸς τὴν ἀτελῆς ὑποκρίσιν. ὕστερον μὲν τοῖς ῥητόρων εἰς ἐγχείρητον, καὶ κατὰ τῆς εἰρήνης πρὸς φίλιππον ἐπαρῆσθαι. πολέ-
 μουσιν γὰρ ἀδελφῶν φίλιππον κατὰ ἀμφοτερότερον, καὶ πολλὰ μὲν αὐτοῖς δεινὰ πάσχοντες, δρώντες δὲ οὐδὲν ἄξιον λόγου· ἐπέδρασαν
 ἐπὶ εἰρήνης παρὰ βλάσφημιαν ὡς φίλιππον. πέμπουσι δὲ παρὰ βίβιν, δεινὰ τὸν ἀειδμόν· ἐν οἷς αἰσχίνης τε καὶ δημοσθένης ἦσαν.